

Global og europæisk aktionsdag mod TTIP og CETA 11. oktober 2014

TEMA: UD AF MONOPOLERNES EU!

Stop TTIP før det er for sent

Fælles kamp globalt: IKMLPO 20 år

STOP TTIP!
INGEN SÆRRETTIHEDER TIL MONOPOLERNE!

Brudte løfter og kolde fakta

Valgløfterne fra i fjor har det ligesom sneen: De er forsvundet. Der var ingen mangel på løfter ved kommunalvalget i november 2013. Børn og ældre skulle få sig et løft.

År 1 efter valget fyres der, samtidig med at serviceniveauet de fleste steder beskæres. Og det vides allerede nu, at i 2015 vil det se endnu ringere ud end i dag. I fire ud af ti kommuner vil der næste år blive brugt færre penge på ældrepleje. For sjette år i træk.

Mediernes fokus er flyttet fra kommunerne og over på valgkampen til folkettinget, og her står løfterne også i kø – lige indtil det er overstået.

Valgkampe har det med at være temmelig uberørte af fakta. Især når tal og kendsgerninger ikke passer nogen af de to parlamentariske blokke. Så kommer de slet ikke frem – dårligt nok på en beskeden plads i beskedne medier, og slet ikke i *primetime*.

En sådan kendsgerning er, at stadig flere danske børn lever og vokser op i fattigdom. Og at tallet er vokset både under regeringer fra blå og 'rød' blok.

Det viser en rapport fra FN-organisationen Unicef om børn og fattigdom i EU- og OECD-landene. I Danmark er antallet af børn, der vokser op i fattigdom, siden 2008 vokset fra 9,1 pct. til 10,2 pct. Det svarer til en stigning med ca. 13.000 børn.

- Det er en sørgelig udvikling, at mere end hvert tiende barn i Danmark lever i relativ fattigdom, siger Steen M. Andersen, generaldirektør i den danske afdeling af Unicef.

Unicefs målestok for 'relativ fattigdom' omfatter familier, der lever af en indkomst på under 60 pct. af gennemsnitsindkomsten i landet.

Rapporten fokuserer på 'lavkonjunkturrens børn' og fokuserer på udviklingen siden 2008 i 41 industrialiserede og rige lande. I de fleste lande er det gået den vej. Fattigdommen hos børn og børnefamilier er vokset. Børnefattigdommen er vokset mindst i Chile og mest i Island, med godt 20 pct., og dernæst Irland, Kroatien, Letland og Grækenland.

Af de nordiske lande ligger Danmark på vej mod bunden på en 24. plads, mens Sverige ligger nr. 13, Finland nr. 8 og Norge nr. 5. Bortset fra Island, der oplevede det mest dramatiske økonomiske sammenbrud i starten af den økonomiske

krise, har Danmark altså klaret sig dårligst blandt de lande, der traditionelt sammenlignes med.

På verdensplan er 2,6 millioner flere børn i de rige lande havnet i fattigdom under Den Store Recession, som rapporten kalder perioden siden 2008. Det betyder, at antallet af børn i den udviklede verden (Unicefs udtryk), som lever i fattigdom, er nået op på anslået 76,5 millioner.

I Grækenland er børnefamiliernes gennemsnitsindkomst sunket tilbage til 1998-niveau. Irland, Luxembourg og Spanien er slået et årti tilbage, Island ni år, Italien, Ungarn og Portugal otte.

I USA er antallet af børn, der lever i fattigdom, vokset i 34 af de 50 stater siden krisens start. I 2012 levede 24,2 millioner børn i fattigdom. Det er 1,7 millioner flere end i 2008.

Det er de nuværende 15-24-årige, der er allerhårdest ramt under krisen. Alene i EU udgør antallet af unge, der hverken er under uddannelse, har job eller modtager undervisning, 7,5 millioner – eller mere end indbyggerantallet i Schweiz, som det hedder i rapporten.

Unicef-rapporten er en lang, skræmmende statusrapport om den stadig forværrede situation i den såkaldt udviklede verden – og en lige så markant understregning af, at den nyliberale medicin, der angiveligt skulle bringe både USA, EU og resten af verden ud af Den Store Recession, ikke har ført til noget nyt opsving. Rapporten dokumenterer, at de fattige er blevet fattigere, og at børnene og de unge er ekstremt hårdt ramt. De berøves deres fremtid.

Faktisk forholder fattigdom og rigdom sig omvendt proportionalt under kapitalismen. Jo større rigdom i den ene ende af samfundet, jo mere elendighed i den anden. Kapitalismen deler ikke ud af sine velsignelser.

Lige nu er 'rød' blok ved at afslutte finansloven for 2015. Den skal som kommunalbudgetterne i et valgår se ud, som om der sker nogle fremskridt for velfærd og øget social lighed; den skal hjælpe til at give SR-regeringen fire år mere.

Ingen vil i primetime eller valgudsendelserne holde blokene fast på deres faktiske politik og ansvar for en stadig øget social elendighed og det totale nedbrud af 'den nordiske velfærdsmodel'.

Redaktionen 11. november 2014

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (6 nr.) 250 kr.
År (12 nr.) 425 kr.
Institutioner
1 år 550 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Næste nummer udkommer
12. november 2014
Deadline næste nr. 05.12.14

Burkina Faso: Folkelig opstand og militær magtovertagelse

Diktatoren gennem 27 år, Blaise Campaore, er fordrevet og stukket af efter en folkelig opstand. De dramatiske begivenheder i Burkina Faso minder om optakten til 'det arabiske forår' i Tunesien i 2011.

I løbet af et døgn havde Burkina Faso tre ledere. Den 31. oktober efter massive folkelige protester med op til 30 dræbte ved sammenstød med militæret stak præsidenten og diktatoren gennem 27 år, Blaise Campaore, af til Elfenbenskysten, og to militære ledere gjorde efterfølgende krav på at stå i spidsen for en overgangsregering.

Campaore stak af i en kortage af 30 luksusbiler, utvivlsomt rigt lastede med værdier stjålne fra det ludfattige folk i Burkina Faso efter store masseprotester og et stormløb på parlamentet, der blev udløst af Campaores forsøg på at ændre lovgivningen, så han kunne sikre sig endnu en præsidentperiode, når den nuværende udløb næste år.

De i første omgang fredelige demonstrationer eksploderede, efter protesterende blev dræbt. Parlamentet i hovedstaden Ouagadougou blev stormet og delvist nedbrændt den 29. oktober. Derefter gik folkemængden mod præsidentpaladset, men blev stoppet af nationalgardisternes advarselsskud. Det nationale TV blev stormet, lufthavnen lukket og Campaores familieklans ejendomme brændt og plyndret.

Campaore erklærede undtagelsestilstand og opløste regeringen, men måtte opgive og flygte efter kort tid.

Mange soldater tilsluttede sig protesterne, angiveligt indbefattet den tidligere forsvarsminister general Kouame Lougue.

Burkina Faso blev uafhængigt fra Frankrig i 1960 under navnet Øvre Volta. I 1984 fik det sit nuværende navn – 'De ranke mænds land'. 60 procent af befolkningen på omkring 17 millioner er under 25 og har ikke kendt andet end det korrupte Campaore-regime.

Den nu eksilerede præsident greb magten ved et militærkup i 1987, hvor hans ven og forgænger som præsident, Thomas Sankare, blev arresteret og myrdet..

Den øverst hærchef udnævnte sig selv som leder af Burkina Faso, da Campaore flygtede, men få timer senere proklamerede chefen for nationalgarden, Isaac Zida, sig som leder af et overgangsstyre med støtte fra hele hærledelsen. Han vil angiveligt gennemføre demokratiske valg, og han hyldede opstanden og dens martyrer, mens han lovede, at alle dens forventninger – ikke mindst ungdommens – ville blive indfriet.

Solidaritet med Burkina Faso

Det amerikanske udenrigsministerium og den gamle kolonimagt Frankrig har opfordret 'alle parter' til ro og overdragelse af magten til et civil styre – men uden at fordømme den militære magtovertagelse.

En række oppositionspartier – støttet af Den Afrikanske Union – afviser en militærregering og kræver, at den politiske magt overdrages til civile.

Der er tydeligvis spændinger i hæren. Dokumentarfilmmanden og socialantropologen Dragos Ouedraogo forklarer det med, at mens en del af officerskorpset var en del af klanen omkring Campaore, er der også en del officerer fra middelklassen, som er ramt af den dybe sociale krise i landet. Burkina Faso ligger tæt på bunden i alle internationale tabeller om økonomisk vækst og menneskerettigheder.

I mange medier er Campaores fald blevet sammenlignet med begivenhederne i Tunesien, der væltede Ben Alis diktatur og antændte 'det arabiske forår'.

Der tales allerede om det 'afrikanske' eller 'sorte forår'.

I mange afrikanske lande eksisterer en tilsvarende situation med langvarige militærregimer og dyb folkelig utilfredshed.

Det marxistisk-leninistiske kommunistiske parti i Burkina Faso hedder Parti Communiste Revolutionnaire Voltaïque. Det er medlem af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (IKMLPO), som også Arbejderpartiet Kommunisterne er medlem af.

PCR er særdeles meget aktiv i dagens revolutionære begivenheder og kæmper for en 'moderne demokratisk republik' i Øvre Volta/Burkina Faso.

Under massedemonstrationerne rejste det på store bannere parolen 'Frem mod en almindelig væbnet opstand! For en revolutionær provisorisk regering!'

Campaores afsættelse skyldes ikke, at nogle af hans tidligere partifæller og alliancepartnere, indbefattet tidligere ministre forlod ham. De vidste hvilken vej vinden blæste og søgte at redde deres skind og privilegier.

Når diktatoren faldt er det resultatet af et årelangt arbejde med organisering af alle lag i samfundet, offentligt - og privatansatte, arbejdende i den uformelle sektor, bønder, studerende og gymnasieelever.

Det er de demokratiske organisationer og bevægelser, fagforeninger og de revolutionære kræfter – og først og fremmest den enhed der er skabt af og omkring PCR – der har skabt denne første revolutionære sejr.

Nu kæmper folket, de revolutionære og kommunisterne for at sejren ikke skal glide dem af hænde og et nyt militærregime stabilisere sig. Og imperialisterne holder vejret – både i Paris og Washington.

I løbet af to år skal der være præsidentvalg i de 25 franco-afrikanske lande – de tidligere franske kolonier. De revolutionære der vil gøre deres til at begivenhederne i Burkina Faso bliver den gnist, der antænder et virkeligt afrikanske forår.

Landsmøde i Folkebevægelsen mod EU

Stort gåpåmod og energi for EU-modstanden

Et vellykket landsmøde peger frem mod fornyet energi i Folkebevægelsens arbejde. Landsmødet, der blev afholdt i weekenden d. 25. - 26. oktober i Aarhus, var det største i ti år, og den almindelige holdning blandt deltagerne var, at der nu skal fuld blus på organiseringen af EU-modstanden fra dag ét.

Vi står over for truslen om en række nye suverænitetsafgivelser og over for EU's daglige angreb på levevilkårene. Landsmødet stillede flere ting i centrum for det kommende års arbejde. Der skal stilles krav om folkeafstemning, hvis et flertal i Folketinget forsøger at trumfe en bankunion igennem, og vores retsundtagelse skal fastholdes.

At gå ind i kampen for at stoppe handelsaftalen mellem EU og USA og nej til social dumping bliver to andre hovedområder. Som den røde tråd igennem det hele løber perspektivet om at få Danmark ud af EU.

At styrke EU-modstanden og Folkebevægelsen mod EU som organisation var en anden hoveddebat.

Særligt Folkebevægelsens kommende årsplan og dens prioriteringer blev livligt debatteret. EU lægger op til en bankunion, der kan blive meget dyr for den almindelige dansker. Politikerne lurepasser i øjeblikket, men ender regeringen med at gå ind for dansk tilslutning, vil Folkebevægelsen kræve en folkeafstemning. Der er klart tale om suverænitetsafgivelse, når kontrollen med banker og finanslovgivning lægges over til EU.

Et af de andre områder, der vil blive højt prioriteret i det kommende år, er forsvaret for Danmarks retsundtagelse. Fra 1. januar betyder Lissabon-traktaten, at Europol går fra at være mellemstatslig til at være overstatslig. Danmark kan sagtens fastholde vores undtagelse og lave samarbejdsaftaler om kriminalitetsbekæmpelse over grænserne, men i stedet benyttes lejligheden til at angribe dansk suverænitet. Bliver der en folkeafstemning, skal den

vindes, og forsøger regeringen at pille ved undtagelsen og indgå nye aftaler, vil Folkebevægelsen kræve en folkeafstemning.

TEMA Ud af monopolernes EU

Endnu et område, hvor der sættes et frontalangreb ind mod demokrati og national selvbestemmelse, er handels- og investeringsaftalen mellem EU og USA (TTIP). Går aftalen igennem, er det fremover de multinationale selskaber, som forhandler de regler, der skal gælde for miljø og sundhed i EU-landene. Landsmødet besluttede, at Folkebevægelsen vil lægge kræfter i kampen mod TTIP.

En aktiv kampagne omkring dansk udmeldelse med kravet om en folkeafstemning – og evt. en underskriftindsamling med dette krav – blev drøftet og vil blive debatteret videre i komiteerne og i bevægelsen.

En række komitéer landet over er vedholdende og aktive. Komiteen i Jammerbugten formår f.eks. at holde gang i butikken 'Lopper mod EU' med to ugentlige åbningsdage. Her kan man altid møde EU-modstanden, og et besøg for at købe genbrug kan let resultere i et medlemskab af Folkebevægelsen mod EU. I løbet af året er det lykkedes Folkebevægelsen at få mere end 1.100 nye medlemmer på landsplan.

Det lykkedes Folkebevægelsen at genvinde sit mandat i EU-parlamentet og få 8,1 % af stemmerne – 14.938 flere stemmer end i 2009.

Vi fører en fælles kamp i de nordiske lande mod EU, for at komme ud af EU eller undgå EU's indflydelse. Landsmødet fik hilsner fra Folkørørelsen Nej til EU i Sverige, fra EUD (Europeans United for Democracy), Nei til EU i Norge og Ungdom mot EU i Norge.

I Norge siger 70 % af befolkningen nej til EU-medlemskab, mens norske politikere binder Norge mere og mere til EU gennem EØS-aftalen. Aldrig før har modstanden være så stor, og aldrig har EU's magt været større. Norge har en stor og aktiv anti-EU-bevægelse og en vældig aktiv ungdomsafdeling, Ungdom mot EU.

Den ny landsledelse repræsenterer både erfaring og fornyelse og et vidt spænd i alder.

Landsmødet sendte et klart signal om, at Folkebevægelsen mod EU er reelt tværpolitisk og repræsenterer EU-modstanden fra et bredt spektrum af politiske kræfter.

Landsmødet valgte en bred og tværpolitisk landsledelse

Folkebevægelsen mod EU er levende og livskraftig – men Folkebevægelsens overlevelse har der altid skullet kæmpes for – det skal der stadig.

Af Lisbet Bonde

EU-tilhængerne – industrien, toppen i partier og medier – ser hellere end gerne EU-modstandens stemme gjort tavs.

Folkebevægelsen er således blevet udråbt til at være død utallige gange. Det har hver gang været udtryk for magthavernes ønsketænkning og ideologiske pres.

Et ideologisk pres, der har øvet indflydelse på en række kræfter gennem tiden.

Sidst i denne klumme vil jeg omtale et par af de anslag, der har været mod Folkebevægelsen gennem dens 42-årige historie.

På landsmødet i Århus har Folkebevægelsen mod EU valgt ny landsledelse. Landsmødet består af 21 medlemmer og tre suppleanter. Herunder præsenteres landsledelsen med det højeste stemmeantal øverst:

1. Karina Rohr Sørensen
2. Johanne L. Kristiansen
3. Niels Eriksen
4. Jesper Morville
5. Lars Østergaard Møller
6. Kjeld Richter-Mikkelsen
7. Jørgen Grøn
8. Pia Møller
9. Ole Nors Nielsen & Sven Skovmand
11. Søren Søndergaard
12. Hans Hansen
13. Eva Hallum
14. Aage Staun
15. Thorkil Sohn
16. Louise Hemmer Pihl
17. Kim Holm
18. Gustav Sieg Sørensen
19. Brian Olsen
20. Benjamin Bilde Boelsman
21. Niels Dyrholm Jensen

Suppleanter

1. Allan Graversen Vesterlund
2. Jean Thierry
3. Inger-Marie Tryde Martensen

Lisbet Bonde på Folkebevægelsens
landsmøde 2014

Også ved dette års valg til EU-parlamentet var kommentatorerne overbeviste om (eller lod hvert fald som), at vi ikke ville lykkes med at få et parlamentsmedlem valgt.

Det lykkedes med større tilslutning, end vi længe har haft.

Så på Folkebevægelsens landsmøde den sidste weekend i oktober var der sejrstemning og glæde blandt de 200 fremmødte. Det var rigtig godt tænkt af

TEMA Ud af monopolernes EU

Århuskomiteen, som stod som vært, at åbne landsmødet ved at lade champagnepropperne springe, så vi kunne skåle og ønske tillykke til hinanden.

Folkebevægelsen blev stiftet af og består fortsat af en række forskellige politiske kræfter sammen med en lang række enkeltpersoner.

Folkebevægelsens karakter af en organisation i høj grad bestående af aktive medlemmer – på tværs af forskellige partier, foreninger og et flertal uden for partierne – er styrket gennem årene. Det uanset at mange af aktivisterne naturligvis ofte er mest aktive, når der er en kampagne, en folkeafstemning og ved parlamentsvalg. Det er naturligt nok.

Ud af EU-kravet står stærkere nu end de seneste mange år, både i den danske befolkning, blandt mange grupperinger i Danmark og i Folkebevægelsen selv. Kravet kom helt i centrum i dette år i forbindelse med valgkampen, da Rina og Lave – de to spidskandidater – satte spot på det, og resten af bevægelsen hurtigt tog tråden op.

På landsmødet blev der talt om, at kravet igen er brandaktuelt, og det blev bl.a. drøftet, hvornår en koncentreret kampagne med underskriftsindsamling osv. skal sættes i gang.

I et af mine indlæg i landsmødedebatten sagde jeg bl.a.:

- Vi står endnu en gang med en lang række alvorlige anslag mod Danmark som selvstændig nation, mod arbejderne og befolkningens interesser.

- Vi skal kæmpe mod Handelsunionen, for et ja til at bevare den retslige undtagelse, for et nej til Bankunionen osv. Men vi kan ikke tage hver enkelt kampagne isoleret og nøjes med at kæmpe mod dette anslag – der kommer nye hele tiden.

- I vores aktiviteter og materiale må vi forbinde spørgsmålene med den eneste holdbare løsning: Ud af EU.

Mange andre talere gav udtryk for det samme.

Det var en gennemgående rød tråd i landsmødet, mens en anden tråd var nødvendigheden af at forstærke den løbende aktivitet langt mere, synligheden og at modernisere vores fremtræden, vores brug af sociale medier osv.

Fra hele landet var der folk oppe med gode indlæg, med forslag og ideer til en stærkere Folkebevægelse.

Flere lagde vægt på, at en vigtig del af Folkebevægelsens fælles grundlag og dens identitet er det nationale aspekt, kampen for Danmarks selvstændighed.

I den overståede valgkamp var det Dansk Folkeparti, der fremstod som forsvarere af landet – med et stærkt forvrænget og falsk nationalt perspek-

tiv, som adskiller sig afgørende fra Folkebevægelsen:

DF ønsker at bevare Danmark i EU! DF støtter det indre marked og alt, hvad deraf følger!

Og DF har et indsnævret, egoistisk nationalistisk perspektiv, hvor Folkebevægelsens er internationalt, bl.a. med parolen 'Nej til EU – Ja til verden'.

Heller ikke Enhedslisten har den nationale kamp på programmet. Enhedslistens forslag i Folkebevægelsen har ikke taget hensyn til denne væsentlige del af grundlaget – deres forslag handler mest om den sociale kamp, social dumping, fagforeningernes rettigheder. Yderst nødvendige kampe, som imidlertid ikke kan stå som det eneste i en folkefront.

Det er også tydeligt, at Enhedslisten sætter sit præg med at få den parlamentariske side – arbejdet nede i Bruxelles – hovedprioriteret.

Og meget væsentligt er Enhedslistens ledelse og folketingsgruppe ikke støtter af, at Danmark skal ud af EU. De udtaler det hvert fald aldrig, men viger udenom, når de spørges direkte af journalister.

Enhedslisten har besluttet, at om to år skal de afgøre, hvorvidt de fortsætter som en del af Folkebevægelsen, eller om de går alene som parti i tiden op til parlamentsvalget i 2019.

Alt dette afspejler, at Enhedslisten ikke til bunds forstår vigtigheden af og nødvendigheden af, at kampen mod EU fordrer, der findes en folkefront.

Enhedslisten optræder sekterisk i forhold til folkefronten, fordi de ikke forstår folkefronten.

Et enkelt, men klart eksempel på dette så vi på valgnatten, da Rina Ronja Kari var blevet valgt ind i parlamentet og skulle gå til Christiansborg – her kom Rina som hele frontens, hele Folkebevægelsens kandidat. Hun blev fulgt af Johanne Schmidt Nielsen, som burde være trådt et skridt tilbage, men gjorde det modsatte. Enhedslistens talskvinde lod det nærmest skinne igennem, at dette var Enhedslistens sejr. Hun gjorde alt, hvad hun kunne, for at stå i fokus og overtage scenen.

Jeg taler her ikke om mange af Enhedslistens medlemmer, som arbejder

ihærdigt og loyalt i Folkebevægelsen og bidrager til det brede frontarbejde. Folk, som jeg er sikker på vil vedblive at være i Folkebevægelsen også efter Enhedslistens formodede brud med bevægelsen.

Der blev valgt en god landsledelse, og mange beslutninger blev truffet, som skal sikre Folkebevægelsen fremgang og styrke organisationen. Hvilket ikke er mindre vigtigt i lyset af, at Enhedslisten måske om to år forlader Folkebevægelsen. Og i lyset af, at tiden frem, til de to år er gået, for en del af Enhedslisten ikke kan undgå at være præget af deres eget mål med selvstændig opstilling.

Viljen i bevægelsen for at øge aktiviteterne, styrke synligheden og modernisere organisationen er stor. Det er den klare konklusion af landsmødet.

Og så lige et par nedslag i Folkebevægelsens historie.

På det allerførste landsmøde efter folkeafstemningen i '72 var der politiske kræfter, der ville have bevægelsen til at fortsætte, men uden aktivitet og uden de aktive komiteer, for nu var vi jo blevet medlem af EEC (EF).

Mange var imod dette. Også jeg var på talerstolen som medlem af Nørrebrokomiteen. Heldigvis endte det med beslutningen om at fortsætte som en aktiv bevægelse.

Siden hen forlod SF Folkebevægelsen efter at have opgivet at dreje bevægelsen i en EU-skeptisk retning i stedet for konsekvent EU-modstand.

I 1992, da tre af Folkebevægelsens fire parlamentarikere efter nej'et ved unionsafstemningen den 2. juni ville amputere bevægelsen til en EU-kritisk forening og ville droppe kravet om ud-

træden af EU, var det sammenholdet mellem de aktive på tværs af hele Folkebevægelsen, som sikrede, at Folkebevægelsen levede videre.

Junibevægelsen, som efterfølgende blev dannet på et sådant vagt grundlag, overlevede ikke.

Folkebevægelsen skriver selv om sin historie i den periode bl.a.:

"På landsmødet i Sønderborg den 26.-27. september 1992 var der fortsat enormt store forskelle i synspunkter. De vigtigste vedrørte som allerede nævnt for det første spørgsmålet om, hvor meget Folkebevægelsen i forbindelse med videre arbejde for nej'et skulle profilere sig selv i forhold til de øvrige organisationer mod Unionen. For det andet havde man meget forskellige holdninger til følgerne af nej'et: Skulle det opfattes som et definitivt veto til hele Maastricht-aftalen, eller skulle Danmark acceptere, at de andre lande fortsatte unionsopbygningen, hvis Danmark fik en række undtagelser på vitale områder såsom politi, forsvar, udenrigspolitik og økonomisk-monetær union? Og for det tredje var der selve kernestridspunktet: spørgsmålet om, hvorvidt man skulle fastholde og fremføre kravet om dansk udmeldelse af EF."

Kravet om udmeldelse af EU viser sig nu mere realistisk og levende end længe.

Og netop dette mål, som er det eneste rigtige for Danmark set fra befolkningens synspunkt, er samtidig lakmusprøven for den konsekvente modstand.

Deltag i debatten
på kpnet.dk/blogs

Skandale i skattelyet afslører EU som redskab for de multinationale

Luxembourg har i årevis været et favorabelt skattely, som har hjulpet i hundredvis af multinationale virksomheder, også fra andre EU-lande, til at slippe for at betale skat. Det er ikke nogen nyhed, det der har ramt medierne i EU i en opsigtsvækkende historie, som har fremkaldt panik i systemet.

Da et politisk flertal for kort tid siden valgte kristen-demokraten Jean-Claude Juncker til ny kommissionsformand, kendte man udmærket hans centrale rolle i landets rolle som foretrukket og lukrativt skattely. Han var statsminister fra 1995 til 2013 og fungerede også i perioder som finansminister.

Juncker var også leder af eurogruppen 2005-2013. Den består af eurolandenes økonomi- og finansministre. Kommis-særen for økonomiske og finansielle anliggender og Den Europæiske Centralbanks formand deltager også i dens møder, der finder sted ca. en gang om måneden.

Han har selvfølgelig kendt alt til systemet af skatteaftaler, der har hjulpet griske firmaer til at slippe for at betale skat for hundredvis af milliarder kroner og euro, og været en af bagmændene bag konstruktionen og politisk frontfigur for dens lovlighed.

Blandt de velkendte virksomheder, der har benyttet sig af skattefidusen i Luxembourg, er Ikea, SEB, Deutsche Bank, Heinz, iTunes, Volkswagen og talrige andre.

Det er en lækage hos verdens næststørste revisionsfirma, PwC, der har ført til afsløring af 548 skatteaftaler med Luxembourg om selskabskonstruktioner, der har tilladt de multinationale at betale promiller i skat til Luxembourg i stedet for procenter af deres profit i de lande, hvor den er blevet til. Og et samarbejde mellem aviser og medier i en række lande, der har fået historien frem.

Eksemplet med det ex-danske TDC siger noget om, hvordan systemet fun-

gerer. Det blev i 2006 overtaget af fem kapitalfonde. Via en aftale med Luxembourg og en udspekuleret selskabskonstruktion slap teleselskabet for skat. Kapitalfondene kunne trække omkring 70 milliarder ud af selskabet. Dermed forsvandt stort set hele egenkapitalen. Antallet af medarbejdere skrumpede fra 20.000 til ca. 7000. Den tidligere konservative finansminister og bestyrelsesformand hos TDC Henning Dyremose erklærer sig uskyldig.

Det samme gør Bjarne Corydon, der stod i spidsen for salget af DONG til spekulantfirmaet Goldmann-Sachs i begyndelsen af 2014 trods massive folkelige protester.

TEMA Ud af monopolernes EU

EU – de multinationales redskab

Luxembourg-skandalen er en enestående tydelig illustration af, at EU er monopolernes og de multinationales redskab til at sikre og optimere profitten på de almindelige skatteborgeres regning. De får i forvejen lov til at betale for den økonomiske krise og bankernes spekulationer med brutale nedskæringer og voksende fattigdom.

Nu søger systemet og dets politikere at vaske hænder og har sendt aben videre til undersøgelse hos kommissær Vestager. Efter al sandsynlighed vil systemet blive erklæret for juridisk legalt ifølge EU-lovgivning og EU-regler. Og så vil man 'rette op' på det ved at fremme en fælles EU-skattelovgivning, der tjener den nyliberale harmonisering af landene.

Lukkes en skattefidus, skal der nok komme en anden. Luxembourg er ikke det eneste skattely for de multinationale.

Mistillidsvotum til Juncker

Folkebevægelsen mod EU's EU-parlamentsmedlem Rina Ronja Kari er gået i gang med at få stillet mistillidsvotum til Juncker som kommissionsformand.

- Det er jo helt uacceptabelt, at et land aktivt deltager i at snyde andre lande for skatteindtægter. Og som regeringsleder er man altså ansvarlig for, hvad staten foretager sig, siger Rina Ronja Kari.

- Denne sag beviser, at Juncker på ingen måde er egnet som formand for EU-kommissionen, og det eneste logiske er, at han må forlade stillingen. Det viser jo også tydeligt, hvilken retning EU vil gå i, hvis Juncker får lov til at blive siddende. Så bliver det en konkurrence mod bunden på de "smarteste" skatte-løsninger til skade for skatteyderne.

For at kunne stille et mistillidsvotum kræver det støtte fra 76 MEP'ere. MEP Rina Ronja Kari er nu gået i gang med indsamle de nødvendige underskrifter fra de øvrige parlamentarikere. Derefter kan forslaget allerede komme til afstemning på EU-parlamentets plenarsamling i næste uge.

Uanset hvordan det går med dette mistillidsprojekt, drejer hele skandalen sig ikke om en enkelt mand eller en enkelt fejltagelse, der kan rettes op på. Det er et helt korrupt røversystem syltet ind i regler og love og juridisk korrekthed. En enkeltperson kan sagtens ofres, og systemet overleve.

Skandalen er endnu et argument for, at Danmark kommer ud af EU hurtigst som muligt. Og den er også et bevis på, at kapitalismen er et system, der er slået fejl.

I netudgaven af denne artikel ses en liste over de firmaer, der benytter Luxembourg som skattely.

Fruktoserig majssirup

EU åbner for fri import af giftigt sukker

EU åbner nu op for fri import af den farlige sukkertype 'fruktoserig majssirup'. Denne sukkertype er 'made in USA' som et produkt, der både udnytter USA's kolossale overproduktion af majs og er en billigere erstatning for traditionelt sukker. Opfindelsen har været kraftigt medvirkende til både fedme- og diabetesepidemien i USA.

I den moderne kapitalistiske fødevarerindustri glider alt ned med sukker. Billig og elendig føde får smag og tilvæner samtidig vores smagsløg til mere af det samme. Fra brød til kyllingefileter, pålæg og færdigretter – stort set alt sukres ind, uden at vi tænker over det, for vi forventer det ikke.

Fruktoserig majssirup har hidtil været belagt med kvoter i EU. Det er dog ikke sket af sundhedshensyn, men som en beskyttelse af den europæiske sukkerproduktion.

Majs er det amerikanske landbrugs hovedprodukt, og som en udnyttelse af de kolossale overskudslagre, der opstod i 1980'erne, opfandt man fruktoserig majssirup ('high fructose corn syrup'), der bliver til gennem en hemmelig kemisk proces.

I artiklen "Som at lade Dracula lede en blodbank" skrev vi på KPnet:

"Fruktoserig majssirup har store virkninger på organismen. Bl.a. omstøttes det utrolig let til fedt, og samtidig skaber det en trang til at spise mere. Majssirup er en sukkertsunami i blodet, der øger blodets fedtindhold, ophober fedt i leveren og giver diabetes. Som en særlig specialitet sætter denne form for sukker vores mæthedshormoner ud af kraft, så sulten og trangen aldrig rigtig stilles.

Fra 1984 erstattede Coca Cola og Pepsi sukker med majssirup i deres sodavand. Sodavand er hovedkilden til kalorier i dagens amerikanske mad."

Sukkertypen "High Fructose Corn Syrup" er kvotebelagt i EU, men det vil stærke kræfter ændre

TEMA Ud af monopolernes EU

Stoffet betragtes af nogle forskere som hovedårsagen til USA's fedmeepidemi.

I fruktoserig majssirup er fruktose og glukose skilt ad, så sukkeret kun består af et enkelt molekyle (monosakkarider) og derfor optages lynhurtigt i blodet. Særligt i sodavand, hvor sukkeret ikke hæmmes af fedt, protein eller fibre, sker det hurtigt – og farligt. Fruktosen går direkte til leveren og skaber fedtlever – et problem, der anslås at have ramt 90 millioner amerikanere! Fedtlever kan give type 2-diabetes, en tilstand, der kan føre til en række sygdomme som demens, forkalkning, hjerteanfald m.m.

I fremstillingsprocessen tilsættes desuden stoffer som klor-alkali, der fremstilles ved hjælp af kviksølv.

- Vi har afprøvet det på rotter, og det viser meget stor risiko for fedtlever og diabetes, siger Per Bendix Jeppesen,

lektor og forsker i fedme og diabetes på Aarhus Universitet, om fruktoserig majssirup til DR.

Det er dette stof, der fra 2017 vil vælte ind i EU og befinde sig i vores mad.

Det anslås, at fruktoserig majssirup hurtigt vil erstatte en tredjedel af EU-landenes traditionelle sukker, da prisen er langt lavere (40 % under almindeligt sukker). Det er otte gange så sødt som almindeligt sukker, og produktionsomkostningerne i USA holdes kunstigt nede gennem landbrugsstøtteordninger.

Det kan blive svært at undgå fruktoserig majssirup selv ved nærlæsning af varedeklarationerne. Det optræder nemlig i dag under mindst 20 forskellige navne, herunder 'glukosesirup', 'majsstivelse' og 'sirup'.

Endnu en side af problemet med fruktoserig majssirup er, at majsproduktion i de store producentlande som USA er genmodificeret, og i forhandlingerne om handels- og investeringsaftalen TTIP presser både den amerikanske landbrugsindustri og fødevarerindustri på for retten til at eksportere GMO til EU-landene.

Fruktoserig majssirup må betragtes som et på alle måder giftigt stof beregnet til at sælge mad af dårlig kvalitet. Vi må kræve, at det bliver forbudt.

Hvordan dagpengeberettigede blev til de udstødte

Det danske arbejdsmarked afdækker på mange leder absurditeten i et kapitalistisk samfund.

Reproduktionen og udviklingen af en relativt lille befolkning på omkring fem en halv million indbyggere er i smørhullets produktivkræfter lagt i hænderne på 200-250.000 personer i fremstillingsindustrien, som skal skabe værdierne til landets befolkning.

Den del af industrien er underlagt EU's prioriteringer i 'konkurrence' med kapitalens multinationale monopoler. Derfor har vi ingen tung industri, selvstændig stålproduktion med meget, meget mere. I stedet er landet prioriteret til service-'produktion', hvor flere og flere skal leve af at klippe hinanden – og hvor turistindustrien får en stadig mere central rolle. Vi er som et landbrugsland ikke engang i stand til at brødføde os selv, men importerer stadig flere fødevarer – giftige og genmanipulerede.

Danmark rummer velsagtens omkring tre en halv million personer i den erhvervsaktive alder, hvoraf omkring to millioner er erhvervsaktive – heraf altså færre end 250.000 i regulær varefremstilling. Når Dansk Industri og CO-Industri forhandler overenskomst, drejer det sig om 220.000 arbejdere.

Parallelt med de omkring to millioner erhvervsaktive 'lever' en lille million uden for arbejdsmarkedet – udstødte på mange forskellige overførselsindkomstbenævnelser. Et kolossalt spild af et samfunds væsentligste ressource. Kun kapitalismen tillader så stort et spild og en så irrationel produktion.

Tilbage står en lille million mennesker af kød og blod med skægget i postkassen – kasseret med ar på sjæl og krop – mens de ca. to millioner erhvervsaktive nedslides fysisk og psykisk. Absurd.

Historik

I hele min voksne levetid (40-45 år) har arbejdsgivere, myndigheder og presse

sunget de samme sange: I kriseperioder, hvor arbejdsløsheden er anerkendt, er det arbejdsløses egen skyld. De er dovne og alt for ufleksible. Arbejdsmarkedet skriger altid på arbejdskraft, men arbejdere gider ikke uddanne sig, så flaskehalsproblematikken er kronisk. De arbejdsløse er forkælede med alt for høj dagpengesats eller kontanthjælp.

Når hele koblet af levebrødspolitikere hyler op om, at det skal kunne betale sig at arbejde, betyder det, at satserne skal sættes ned og kravene til ressourcespilderne skal skærpes. Ulvekoblet hyler stadig – med Socialdemokraterne og 'rød' blok i den aktuelle front.

Kongresdebat Arbejdskraftsreserve

Efter 2. verdenskrig eksisterede der også i Danmark en enorm arbejdsløshed. Det europæiske produktionsapparat var i et kæmpe omfang smadret af krigen. Danmark var i den forbindelse sluppet billigt, men alligevel ramt af den sammensmeltede europæiske kapital, hvor blandt andet landbrugseksporten var mærket af manglende afsætningsmuligheder.

Det tog to årtier (15-20 år), inden kapitalen var oppe i fulde omdrejninger. Vesteuropa oplevede i midten af 60'erne regulær mangel på arbejdskraft (i 50'erne havde kvinderne udfyldt det voksende behov), hvilket så blev importeret – for Danmarks vedkommende primært fra Jugoslavien, Tyrkiet og Pakistan. De blev fra start lagt for had.

Trods det åbenlyse behov, som de fyldte ud, blev behandlet som pariaer: De opholdt sig ved cafeborde i flere timer over én kop kaffe. De stjal VORES piger og arbejdet, som i øvrigt altid var det værste af det værste lortearbejde. Farligt og nedslidende.

På vej mod APKs 6. kongres

Medier og politikere tørrede al ondskab af på dem, og arbejderklassen blev splittet på spørgsmål. Mange arbejdere faldt for hetzen.

Selv i denne periode med mangel på arbejdskraft havde kapitalen brug for en arbejdskraftreserve af arbejdsløse, der kunne flyttes rundt geografisk og mellem brancher.

Der eksisterede en regulær omend mindre reserve af arbejdsløse. Langtidsledige var et uhyre sjældent fænomen. Mange var 'medlem' af reserven alt efter årstid. Den gang faldt produktionen i byggeriet voldsomt i vinterhalvåret og udløste derved sæsonbestemt arbejdsløshed. Det var surt og hårdt at gå fra løn til arbejdsløshedsunderstøttelse, som det hed dengang, men murerne og andre vidste, at arbejdet oftest ventede om hjørnet.

Arbejdsløsheden eksploderede imidlertid ved den første store økonomiske krise efter krigen, i starten af 70'erne. Den kapitalistiske krise – som den var – blev benævnt oliekrisen, idet dens udsping blev forklaret med de olieproducerende landes (OPEC's) ublu priskrav.

I midten af 70'erne var massearbejdsløsheden en realitet, og langtidsarbejdsløse blev et almindeligt kendt fænomen.

På dette tidspunkt havde man som A-kassemedlem ret til syv års understøttelse, som med uddannelse (ikke kompetencegivende) kunne forlænges med to år til ni år. De syv år var delt i to perioder, hvor de første fire år var 'fredet'. Der blev ikke stillet synderlige krav til den arbejdsløse. A-kasserne havde anvisningsretten, så de fleste A-kasser disponerede på en måde, hvor branchens medlemmer ikke faldt ud af systemet. Genoptjening af retten til dagpenge blev – som jeg husker det – opnået ved et halvt års arbejde over en flerårig periode.

Med arbejdskraftreservens eksplosion krævede kapitalen en regulering af reglerne og lovene, som set fra kapitalens side var alt for gunstige. Størrelsen på understøttelsen skulle sænkes, rådighedsreglerne skulle strammes, og anvisningsretten skulle antastes. I de sidste 35 år har disse felter været under konstant beskydning – konstant under løgne om, at de arbejdsløse er nogle nasserøve, og der er masser af arbejde at få, hvis man vil.

Schlüter-regeringen i 80'erne skar effektivt i rettighederne under den europæiske nykonservative bølge i Europa og Nordamerika anført af Reagan og Thatcher. Ved overenskomstfornyelserne i 1987 og '89 blev grundstenene til det meget fleksible arbejdsmarked lagt og kombineret med aktivering af arbejdsløse, som reelt blev til en løntrykkerstyrke.

I starten af denne periode måtte de arbejdsløse i aktivering på arbejdspladser ikke udfylde regulært arbejde. I givet fald skulle det ske under opsyn af en ansat, så vedkommende ikke tog arbejde fra nogen.

Ikke desto mindre var det monopolkapitalens indtil da foretrukne regeringsparti, Socialdemokratiet under ledelse af Poul Nyrup Rasmussen, som huggede dybest ind i arbejdskraftreservens forhold.

Anvisningsretten var tidligere blevet overført fra A-kasserne til de offentlige arbejdsanvisninger under staten og blev nu lagt under private aktører, som naturligvis var resultatlønnede. Resultater kunne og kan opnås ved at fratage en arbejdsløs retten til dagpenge under påstand om, at han/hun ikke opfylder betingelserne. Anvisningen blev til et profitområde.

Dagpengenes størrelse er i hele perioden blevet undermineret, idet reguleringen ikke har fulgt inflationen. Arbejdsløshedsperioden blev reduceret til fire år, hvoraf de sidste to år indebar tvangsaktivering – kursus eller på en arbejdsplads, nu reelt arbejde. Værst af alt fjernede Nyrups arbejdsminister Jytte Andersen (S) genoptjeningsretten ved støttet arbejde. På den konto mistede titusinder af arbejdere retten til

dagpenge.

I erkendelse af, at de arbejdsløse var så tung og umulig byrde at løfte for kapitalen, havde man valgt at skubbe en del ud i en billigere efterløn, fra de fyldte 60 år. I virkeligheden en populær ordning, som Nyrup forringede voldsomt. Den blev selvfinansieret, og perioden i realiteten reduceret til tre år. Det kunne dårligt betale sig at gå af som 60-årig mere.

I dag er efterlønnen på vej ud i mørket – ikke mindst da man senest som 35-årig skal tilmelde sig og starte med at betale til ordningen. De nedslidte har fået det enormt vanskeligt med at blive tilkendt førtidspension, hvis satser er reduceret til blot to og beskåret stort.

Det var også Nyrupregeringen, der 'opfandt' det rummelige arbejdsmarked, hvis propaganda banede vejen for arbejdspladsernes accept af de tvangsaktiverede.

Nutiden

Med den måske største kapitalistiske krise i 2008 er angrebene raslet ned over arbejderklassen, herunder de udstødte.

Arbejdsløsheden er statistisk set gjort stort set umålelig. Arbejdsløshedstallet tager udgangspunkt i dels dagpengemodtagere og nogle kontanthjælpsmodtagere klassificeret i to ud af de fem klassificeringer, men er sløret ved fravær af mange grupper, hvoraf fleksjobbere, tvangsaktiverede arbejdsprøvning m.fl. er de mest oplagte.

Men andre er også sat udenfor: førtidspensionister, kontanthjælpsmodtagere i gruppe 3-5 m.fl. Man kan altid diskutere, hvorvidt nedslidte, førtidspensionister og andre skal tælles med, men det er ud fra flere betragtninger rimeligt. Når arbejdsmarkedet eller for den sags skyld et samfund påfører befolkningen nedslidning/sygdom, så er det jo under alle omstændigheder et spild af vores væsentligste ressource.

Blå og 'rød' blok har i samklang forringet forholdene for 'reserven' yderligere. Dagpengeretten er reduceret til to år, hvor de 15 måneder er underlagt tvangsaktivering. For arbejdsløse over

50 år er 18 ud af de 24 måneder underlagt tvangsaktivering. Genoptjeningsretten er hævet til 12 måneders regulært arbejde (1924 timer), hvilket skal hentes på en maksimalt to-årig periode.

Jobcentre, private aktører og A-kasserne behandler de ledige fornedrende og ydmygende, og det ligger i kortene, at man bliver betragtet som en nasser med hensigt om at ville snyde systemet. Langt hovedparten af A-kasserne udfører villigt lovgivningens beskudte indhold.

Op til ethvert folketingsvalg gør samtlige partier sig til talsmænd for de arbejdsløse og deres urimelige situation. De latterlige kurser er her et gennemgående tema, som enhver opposition vil afskaffe eller ændre. Pettirørsgrupper er i deres form blevet ændret, men deres væsen er bibeholdt – regering efter regering.

Den nu fhv. socialdemokratiske beskæftigelsesminister Mette Frederiksen har gjort et stort nummer ud af, at den enkelte arbejdsløse ikke skulle kunne tvangsaktiveres, hvis vedkommende ligger inde med en ansættelseskontrakt med ikrafttræden i nær fremtid. Det lykkedes hende gennem halvandet år at gennemføre VK's politik, inden hun gjorde noget ved problemet.

De unges situation burde dækkes særskilt, idet de er ekstra hårdt ramt. Kravene til dem er større, ydmygelsen og nedværdigelsen er voldsom. Undertegnede er desværre ikke klædt på til at dække denne problemstilling, så jeg håber, andre kan. De unge fortjener et særskilt kapitel.

Tvangsaktiveringen omfatter oftest sindssyge og ikke brugbare aktiviteter og kurser. I stedet udfylder de aktive-rede stadig en større del af arbejdsmarkedet – ikke mindst i det offentlige, hvor man institutioner 'overlever' på

nåde af de tvangsaktiverede. Masser af institutioner ville ikke kunne fungere uden disse. Der burde med andre ord slås regulære stillinger op til almindelige overenskomstdækkede forhold. Det sker bare ikke.

Langt hovedparten af de aktiverede drøner direkte videre ud i kontanthjælp efter aktiveringen. De bliver oven i købet ofte forbigået, hvis arbejdspladsen i perioden opslår en stilling.

35-40.000 arbejdere er blevet udstødt af dagpengesystemet over få måneder. Mange af disse har ikke engang ret til kontanthjælp, da de har en forsørger. Forsørgerpligten er i samme situation udvidet.

Enhedslisten har støjet en masse omkring problemet, men har reelt ikke opnået en dyt – trods den udbredte harme i arbejderklassen. Nyttejobordningen er et fejlskud som et socialdemokratisk lappeforsøg. Selve ideen bag ordningen er syg. Den er i sit indhold en forværing af hidtidige ordninger og tilmed dybt urimelig og uden rimelighed. To eksempler:

I Ikast-Brande skal en ledig arbejde i et nyttejob 37 timer om ugen. For en kontanthjælpsmodtager under 30 år svarer det til en timeløn på 43 kroner. I Allerød arbejder en nyttejobber 20 timer om ugen, og det betyder, at kontanthjælpen bliver til 79 kroner i timen.

Kommunerne får refusion, hvis nyttejobbere arbejder mere end 25 timer om ugen, så kommunerne bliver animeret til at lade de ledige arbejde så meget som muligt.

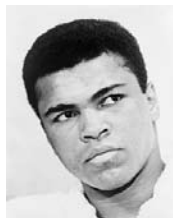
Et andet element er, at frygten for arbejdsløshed er voldsomt dæmpende for protester, ligesom det giver grobund for splittelse i arbejderklassen, idet nogle forfalder til borgerskabets hetz mod indvandrere fra Baltikum og Østeuropa.

Desto større arbejdskraftreserve – desto større fordel for borgerskabet i klassekampen. Her er den enkelte arbejdsgiver og det samlede borgerskab kynisk kolde, når udgifterne til ressourcspildet tørres af på statskassen.

FAJ, Kbh.

Rumble in the Jungle

Jeg har svært ved at forestille mig nogen dansk mand, der er mindre interesseret i sport end mig. Det er derfor lidt underligt, at jeg tydeligt husker en boksekamp, der fandt sted for 40 år siden. Mener, jeg så den på et sort-hvid TV – dengang var farvefjernsyn sjældne – på et værtshus kaldet ”Trinbrættet” nær ved Islev station. Et hyggeligt sted, hvor jeg som ung, relativt langhåret 21-årig semiflippet ungkarl (det sidste var betegnelsen for mandlige singler dengang) yndede at komme. Dels fordi der var rart, og dels fordi jeg havde kredit hos servitricen Ruth, der var en gammel sød dame. Gammel og gammel – dengang betragtede jeg faktisk alle kvinder over 30 som rimeligt aldersstegne.

Boksekampen, der blev vist 30. oktober 1974, foregik i Zaire og var Muhamed Alis titelkamp mod George Foreman. Ud over boksning var Muhamed Ali kendt for som sort muslim at have nægtet at aftjene sin værnepligt i Vietnam med den begrundelse, at Vietcong aldrig havde gjort ham noget ondt – i hvert fald langt mindre end den hvide overklasse i USA!

I boksekampen fik Muhamed mange tæsk i det meste af de første syv omgange. Det var jo sværvægt, så der var vægt bag de slag, som haglede ned over ham. Det meste af tiden hang han bare i tovene og tog imod tæskene fra George Foreman. I syvende omgang lændede han sig mod Foremans skulder og hviskede ham ind i øret:

- Is that all you got, George?

Og så i ottende orkede Foreman knap at holde paraderne oppe længere, og så var det, han blottede sig. Slam! Ali rammer ham med en fuldræffer, og Foreman går ud som et lys. Kampen er gået over i historien som Rumble in the Jungle og Thrilla in Manilla.

I dag – ret præcis 40 år senere – sidder jeg og filosoferer over, hvorfor jeg er konsekvent modstander af elitedræt og pressens hysteriske dækning af de enkelte begivenheder – for slet ikke at tale om det nationalistiske spøgelse, der ligger gemt som skjulte brune undertoner. Føj, hvor jeg dog hader, når *Stars 'n' stripes* går til top under tonerne af *Stars spangled banner*. Så sætter jeg mere pris på Jimi Hendrix' udgave af samme, da han under Woodstockfestivalen musik 'pissede' på fanen med underliggende lyde fra jagerfly, der kastede napalm over den vietnamesiske civilbefolkning.

I de nærmeste to år efter den kamp tog mit liv i hvert fald en drejning. Jeg flyttede sammen med kæreste, skiftede job, blev far for første gang og involverede mig politisk og fagligt. Udsigten til, at jeg ellers stadig ville sidde på ”Trinbrættet” og med vandede blå øjne snøvlende fortælle om Rumble in the Jungle, ville nok ikke være så godt. Jeg skal ikke gøre mig mere hellig, end jeg er, så lad mig bekende, at jeg stadig kan finde på at opstøve en beverding med en god ven, hvor jeg bekræftes i, at alt for mange ikke har lært af tæskene, men er bukket under og stadig sidder og spytter i ølkruset.

Resultatet af mine nostalgiske filosofiske tanker er, at jeg i mit liv har fået egne tæsk, der ikke bare lærte mig ting og sager, men også gav mig en retning for fremtiden, hvor solidaritet og sammenhold var en afgørende faktor. Et momentum og en faktor så mægtig i arbejdernes hænder, at magtens bærmeløst kan ryste i bukserne.

Som i et hvert godt eventyr er moralen måske at man indimellem må tage imod mange tæsk, inden man ser sit snit til at hugge igen ©

Ando

Den 8. november afholdt Arbejderpartiet Kommunisterne m.fl. en vellykket konference om kampen for revolution og socialisme i dag. På aftenens festmøde fejredes også 20-året for Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer.

Novemberkonferencerne afholdes altid omkring årsdagen for den første socialistiske revolution i Rusland i 1917. Næsten 100 år senere er det fortsat socialismen, der står på dagsordenen. Og ikke kun som tema for et seminar. Spørgsmålet stiller sig i den revolutionære praksis overalt i verden.

Det var det, som blev markeret med arrangementet i København den 8. november under overskriften 'Socialisme: Hvis ikke i morgen – hvornår så?'

Det fejrede samtidig, at Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (IKMLPO) bliver 20 år.

Novemberkonferencen om socialisme sluttede med festaften

I år faldt denne markering af Oktoberrevolutionens sejr sammen med det officielle Tysklands og den globale imperialismes fejring af 25-året for 'murens fald', der betød den endelige opløsning af 'Østblokken' og Sovjetunionen.

Arbejderpartiet Kommunisternes Dorte Grenaa tog i sit indlæg også begivenhederne for 25 år siden op, da hun fortalte:

"Kort efter murens fald i Berlin 1989 og revisionismens efterfølgende fald i Østblokken var jeg på Alexanderplatz i det gamle Østberlin. Her stod en stor statue af Marx og Engels. Med rød graffiti var på den ene side af soklen skrevet *Wir sind Unschuldig*, og på den anden side stod *Beim nächsten Mal wird alles besser*.

Det billede har brændt sig fast på nethinden som symbol på ukuelig revolutionær optimisme. Ikke lalleglad 'Det håber vi virkelig det bliver, det skal nok gå'-optimisme. Eller folketingspolitikernes 'Det

kan vi gøre bedre'-optimisme. Men netop revolutionær optimisme.

Hvorfor? Fordi det kan blive bedre næste gang, hvis det revolutionære indhold af Marx' og Engels' politik fastholdes, og ikke kun deres statue. Hvis arbejderklassens og socialismens historiske erfaringer – marxismen-leninismen, som er summen af klassekampens, revolutionens og socialismens erfaringer – fastholdes og bruges skabende på dagens betingelser.

Det var ikke socialismen, der faldt på det tidspunkt, dengang da muren og Sovjetblokken faldt. Og det var heller ikke Marx' og Engels' videnskabelige teori om klassekampens forandring af verden og skabelsen af socialismen, der faldt.

Det var derimod slutningen på en lang opløsningsproces, som de tidligere socialistiske samfund havde gennemgået med ændringen til revisionistiske statsmonopolkapitalistiske samfund. Socialismens fald begyndte helt tilbage ved

Hvis ikke i morgen – hvornår så?

Novemberkonference om socialismen og revolutionen i dag

retisk svar på spørgsmålet om det socialistiske samfund i dag, men på at bane vej for dem på revolutionær vis.

Seminaret afsluttedes med en middag og et festmøde om aftenen, der markerede IKMLPO's første 20 år.

I sin tale om aftenen om IKMLPO i anledning af dets jubilæum konstaterede Ebbe Riis Klausen blandt andet:

"Marxistisk-leninistiske partier på alle kontinenter arbejder vedholdende, konsekvent og fast besluttet på at lede den store sociale forandringsproces med at forberede revolutionerne i deres lande.

Det vil sige på at skabe stærke partier, en stærk revolutionær og progressiv presse, på at skabe stærke alliancer og fronter, så al modstand mod imperialismen og reaktion kan flyde sammen i massive enheds- og folkefronter, der kan smide diktaturerne og imperialismen på porten, hvad enten det er brutale militærdiktaturer, enevældige kronede dynastier eller bare kapitalens almindelige diktatur, som i Danmark, EU eller USA.

Og pludselig rammer resultaterne af deres arbejde forsiderne, bliver news i en kort periode, fordi de revolutionære kampe bringer reaktionære regimer til fald, mens imperialismen og reaktionen desperat forsøger at putte den revolutionære trold tilbage i flasken igen og forhindre, at den som et andet spøgelse hemsøger ikke bare Europa, men alle kontinenter."

Aftenen afsluttedes med fremragende flamencomusik og dans – blandt andet med sange fra spanske minearbejdere – med Lea Buch og guitaristen Poul Jacek Knudsen.

Socialismedebatten fortsætter i kongresprocessen og på KPnetBlogs

Røde Horn trio i fuld udblæsning

Lea Buch og flamencoguitaristen Poul Jacek Knudsen

Hrusjtjov-klikens kup, der tog magten og den politiske ledelse i det sovjetiske kommunistparti midt i forrige århundrede (1956, SUKP's 20. kongres). Et fald, der resulterede i Sovjetunionens endelige og formelle opløsning i 1991."

Kun 25 år senere har den kapitalistiske verden uigenkaldeligt bevist, at den ikke kan sikre menneskene en fremtid. Derfor søges der overalt i verden svar på hvordan fremtidens socialistiske samfund skal se ud, og hvordan det skabes.

Socialismekonferencen var en del af denne proces – og også en del af Arbejderpartiet Kommunisternes kongresproces frem mod den 6. kongres i 2015.

Oplæggene dannede baggrund for en livlig diskussion dagen igennem med mange indlæg fra deltagerne, der uddybede eller rejste nye problemstillinger.

De marxistisk-leninistiske partier i IKMLPO arbejder for ikke bare at give et teo-

IKMLPO 20 år

På vej mod en ny periode af opstande og revolutioner

Ebbe Riis Klausens tale ved festmødet i København den 8. november i forbindelse med konferencen 'Socialisme: Hvis ikke i morgen – hvornår så?'

Det var i begyndelsen af 2011. I mange år kom der stort set kun dårlige nyheder fra Mellemøsten og de arabiske lande – skuepladserne for Vestens terrorkrige, for imperialistiske krige, massakrer og ødelæggelser. Enten var man med USA, eller også blev man knust. I medierne blev enhver modstand fremstillet som islamistisk fundamentalisme, mørkemænd med middelalderideologi.

Pludselig kom der en nyhed fra Tunesien. Om en ung arbejdsløs, en mand, der havde studeret, der satte ild til sig selv i protest mod de umulige levevilkår og Ben Ali-regimets undertrykkelse. Hans død antændte en steppebrand. På få dage og uger rejste en folkeopstand sig, som krævede, at den amerikansk-støttede og EU-støttede diktator forsvandt. Og Ben Ali valgte at forsvinde.

Det, der snart blev kaldt 'det arabiske forår', var i gang. Branden fra Tunesien bredte sig.

Men hvem var det, der greb situationen med den døde martyr og rejste masserne til landsdækkende protester? Det var det forbudte Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti, medlem af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer.

Opstanden demonstrerede, at de arabiske og de muslimske masser ikke drømmer om at vende tilbage til et middelalderligt kalifat, men om moderne demokratiske samfund, befriet både fra religiøse eller politiske diktaturer, som de er blevet lænket med.

For en uges tid siden skete der noget i et afrikansk land. Som i mange andre afrikanske lande er Burkina Faso blevet regeret af de facto militærdiktaturer,

Fælles kamp globalt

Folkeopstanden i Tunesien i 2011 fjernede diktatoren Ben Ali og hans parti RCD fra magten. Det satte skub i den revolutionære kamp i mange arabiske lande - og spredte sig nu på det afrikanske kontinent og i andre regioner

der støtter sig på gamle og nye kolonimagter. I dette tilfælde både Frankrig og USA.

En folkeopstand udviklede sig hurtigt og greb hele landet. Frankrig hjalp sin lydige lakaj gennem 27 år med at flygte til nabolandet Elfenbenskysten. Så greb militæret igen magten, og kampen for at nyde frugterne af opstanden fortsætter, og udfaldet er endnu ikke givet.

Men hvem har sammen med andre stået i spidsen for den opstand, som hurtigt er blevet betegnet som indledningen til et 'afrikansk forår', opstande mod de imperialistiske lakajregimer i det sorte Afrika? Det var Øvre Voltas Revolutionære Kommunistiske Parti, medlem af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer siden dens stiftelse for 20 år siden.

Opstandene og revolutionerne kommer altid overraskende og pludseligt for de herskende, for imperialismen. Fordi de revolutionære kommunistiske partier, de marxistisk-leninistiske partier, eksisterer ikke i de borgerlige mediers skinvirkelighed. Ligesom utilfredsheden og vreden hos de udbyttede masser ikke gør det, selv om den når som helst kan eksplodere. Ingen må få indtryk af, at det bobler af revolutionær aktivitet under overfladen. Det er ikke desto mindre det, der er tilfældet.

IKMLPO fastslog i sin 1. maj-udtalelse, der hyldede vores revolutionære verdensorganisations første 20 år:

”Arbejderklassen rejste sig for første gang i protest mod det kapitalistiske tyranni i det 19. århundrede med de opstande, der fandt sted på hele det europæiske kontinent og med magterobringen med Pariserkommunen i Frankrig for en kort periode i 1871. Så fulgte omstyrtelsen af det kapitalistiske herredømme i Rusland med Den Store Oktoberrevolution i 1917, da den organiserede sig som herskende klasse for at opbygge Sovjetunionen og i et halvt århundrede tog kæmpe skridt i retning af afskaffelse af menneskets udbytning

Ebbe Riis Klausen, APK, holdt talen i anledning af IKMLPOs 20 års jubilæum

af mennesket.

Vi, verdens marxistisk-leninistiske partier og organisationer, forenede i Den Internationale Konference (IKMLPO), opfordrer i anledning af 20-året for dannelsen af vores organisation arbejderklassen i hele verden, de undertrykte folk og ungdommen i alle lande til at forene sig mod det internationale bourgeoisi og imperialismen og på denne måde styrke kampen for frigørelse.

Verden, som er delt mellem udbyttere og udbyttede, mellem imperialistiske herrer og undertrykte folk, bevæger sig hen imod en ny periode af opstande og revolutioner.”

Marxistisk-leninistiske partier på alle kontinenter arbejder vedholdende, konsekvent og fast besluttet på at lede den store sociale forandringsproces med at forberede revolutionerne i deres lande.

Det vil sige at skabe stærke partier, en stærk revolutionær og progressiv presse, at skabe stærke alliancer og fronter, så al modstand mod imperialismen og reaktion kan flyde sammen i massive enheds- og folkefronter, der kan smide diktaturerne og imperialismen på porten, hvad enten det er brutale militærdiktaturer, enevældige kronede dynastier eller bare kapitalens almindelige diktatur som i Danmark, EU eller USA.

Og pludselig rammer resultaterne af deres arbejde forsiderne, bliver news i en kort periode, fordi de revolutionære

kampe bringer reaktionære regimer til fald. Imperialismen og reaktionen forsøger desperat at putte den revolutionære trolde tilbage i flasken igen og forhindre, at den som et andet spøgelse hjem søger ikke bare Europa, men alle kontinenter.

Det revolutionære forberedelsesarbejde foregår over hele kloden. Og det sker altid under exceptionelt vanskelige betingelser – hvad enten partierne er forbudte og arbejder i yderste hemmelighed, eller de er ’legale’ og virker i de kapitalistiske skindemokratier.

For vores fjender ved, hvem vi er, frygter og bekæmper os, også når vi er ganske små og tilsyneladende ubetydelige. Og borgerskabet, reaktionen, fascismen, socialdemokratismen og revisionismen har store muligheder for at bekæmpe de marxistisk-leninistiske partier. Med vold, terror, fængsel om nødvendigt, men også gennem anti-kommunistisk hetz, løgne og tavshed, gennem betalte agenter og infiltration. Det hele tages i brug.

Var revolutionernes og socialismens kontinent i sidste og forrige århundrede Europa – for at udvides til nye kontinenter efter sejren over fascismen – rejser de sig i dag i nye regioner, hvor den antiimperialistiske og i sidste ende socialistiske revolution sættes på dagsordenen. I Arabien! I det sorte Afrika!

Arbejderklassen i det gamle revolutionære Europa er svækket af mange års reformisme og revisionisme, af revisionistisk kontrarevolution og åben kapitalistisk kontrarevolution. Alligevel er nye revolutionære processer i gang. I Grækenland, i Spanien, i Sydeuropa. I folkerepublikkerne i Ukraine.

Intetsteds kan de herskende vide sig sikre!

IKMLPO’s internationale tidsskrift Enhed og kamp udkommer først på

spansk, senere følger tyrkiske og engelske udgave, undertiden franske og tyske. Nogle artikler oversættes til endnu flere sprog. IKMLPO har en særlig styrke i det spanske sprogområde, fra Madrid til Ecuadors hovedstad Quito, hvor organisationen blev grundlagt for 20 år siden.

Det spanske og ecuadorianske parti fejrer i år også 50-året for deres stiftelse. Det var partier, som blev dannet som resultat af kampen for at forsvare de kommunistiske principper, imod den sovjetiske og senere kinesiske revisionismes forsøg på at forvanske dem og gøre dem til redskaber for deres stormagtspolitik, og som siden har kæmpet i den marxistisk-leninistiske bevægelses forreste rækker.

I sommers blev der holdt et festmøde i Quito i anledning af 20-året og 50-året. Senere i november i år vil det europæiske og globale festmøde blive afholdt i Istanbul i Tyrkiet.

Vi i APK er stolte over at være en del af denne kommunistiske verdensorganisation og verdensbevægelse. Vi har været medlemmer siden partistiftelsen i april 2000, og vores kampfællesskab med en lang række af partierne rækker endnu længere tilbage, til det revolutionære DKP/ML’s og den gamle danske ml-bevægelses tid.

Vi ved, at IKMLPO er en bevægelse, som vil skabe nye sejre for arbejderklassen og folkene, være aktive i nye folkeopstande og revolutioner. For at knuse de herskende udbytterregimer og gøre op med de kapitalistiske diktaturer i enhver form.

For at bygge et nyt samfund, fremtidens samfund, arbejdernes, det store flertals socialistiske samfund.

Leve Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer!

Leve den proletariske internationalisme!

Leve marxismen-leninismen!

Stop TTIP før det er for sent!

Et stort transatlantisk indre marked, hvor industrien fastsætter standarderne for miljø og arbejderbeskyttelse, hvor privatisering er en rettighed for investorerne og offentlig service betragtes som en handelsbarriere – det er princippet for den frihandelsaftale, der forhandles mellem EU og USA.

En flodbølge, der vil skylle ind over landene og fjerne tilkæmpede rettigheder – det er den fremtid, EU's forhandlere planlægger for os bag deres lukkede døre. Der er brug for en kæmpe stor og organiseret modstand mod frihandelsaftalen.

Forhandlingerne om TTIP er nået igen sin syvende runde, men det konkrete indhold holdes stadig hemmeligt. Dog er det nu lykkedes at få forhandlingsmandatet fra 2013 offentliggjort, eller dele af det. Presset udefra får indimellem døren til at gå på klem.

Trækker EU ISDS-mekanismen ud af aftalen?

ISDS-mekanismen, der giver virksomheder ret til at lægge sag an mod stater, hvis deres forventede profit er truet, er stadig med, men måske er den alligevel på vej ud. Den store kritik af netop denne del af TTIP medførte, at EU holdt en forhandlingspause med en høringsfase, og det siges, at Jean-Claude Juncker, den ny formand for EU-kommissionen, er fortalende for, at mekanismen tages ud af TTIP.

Hvis dette sker, er det selvfølgelig en sejr for kampen mod TTIP, men måske også en afledningsmanøvre.

Det er vigtigt at holde fast i, at hele princippet om fælles og lave standarder for det transatlantiske marked stadig vil være det grundlæggende for aftalen uanset hvad. Og et nedsat råd, hvor industrien skal 'rådgive' om kommende lovgivning, er formentlig også stadig på tegnebrættet.

Den 11. oktober blev der holdt europæisk aktionsdag mod TTIP med deltagelse i 400 byer

Der vil også stadig være en åbning for industrien til at føre retssager mod stater. Mekanismen er indeholdt i frihandelsaftalen mellem EU og Canada, og et firma behøver bare en postadresse i Canada for at kunne anlægge sager mod EU-landene, hvis den nationale

Stop TTIP!

lovgivning skulle lægge dem hindringer i vejen. Frihandelsaftalen mellem EU og Canada er færdigforhandlet, men endnu ikke ratificeret.

Hvis TTIP gennemføres, betyder det ensretning af standarder på miljø, arbejderbeskyttelse og privatlivsbeskyttelse til et lavt fælles niveau på et stort transatlantisk indre marked, privatisering af offentlig service, og at industriens stemme overtrumfer, hvad der er politisk besluttet og lovgivet om nationalt.

Privatisering af alting

Endnu mere privatisering af offentlig virksomhed vil blive følgen af aftalen, der også åbner for at regulere handel med serviceydelser og forbyde, at privatiserede samfundsområder tages tilbage som offentlig virksomhed. Et område som vandforsyning kunne være et eksempel på dette.

Selvom det overordnede forhandlingsmandat nu er offentliggjort, siger

det ingenting om de konkrete forhandlinger på de forskellige områder, som stadig er hemmelige.

Industrien er styrende i forhandlingerne og er inviteret med for at fremlægge, præcis hvilke 'handelsbarrierer' de ønsker fjernet. 'Konsulenterne' herfra er bl.a.: Biotekindustrien (med GMO og sprøjtegift), store bilfirmaer som Toyota og General Motors, medicinalindustrien, IBM, USA's handelskammer, Food and Drink Europe, der repræsenterer firmaer som Unilever, Kraft, Nestlé, etc., Business Europe, en af industriens store interesseorganisationer for Europas arbejdsgivere, og COPA-COGECA, lobbyist for det amerikanske industrilandbrug.

Ligesom EU er TTIP et redskab for nyliberalisme og privatisering. Modsetningerne i aftalen kommer ikke til at stå mellem Europa og USA, men mellem den førende internationale finans- og monopolkapital og det store flertal af befolkningen på begge sider af Atlanten.

Kampagne mod TTIP

Organisering af modstanden er godt i gang i en række lande i EU, og d. 11. oktober var udnævnt til fælles aktionsdag. 400 byer protesterede, og kampen mod TTIP som redskab for kapitalen og smadring af tilkæmpede rettigheder stod i centrum.

Faren for, at EU-landene åbnes for fracking og udvinding af skifergas, for GMO, for flere sprøjtegifter, for flere og endnu mere giftige kemikalier i mad, for lavere miljøstandarder på alle områder, blev fremhævet. Og ikke mindst generalangrebet på demokratiet.

På EU-plan er der en underskriftsindsamling i gang, i Danmark blandt andet gennem NOAH.

Der er i allerhøjeste grad brug for at styrke modstanden mod TTIP og tage initiativer gennem organisationer og græsrodsbevægelser.

EU's nye handelskommissær:

- Sådan stopper vi modstanden mod TTIP

At EU-systemet spekulerer i, hvilke taktiske skridt de skal tage for at undertrykke og aflede EU-modstanden, er ingen overraskelse. I forhold til at få deres transatlantiske handelsaftale – TTIP – igennem med USA er der tidligere blevet lækket papirer, der har afsløret en del af deres strategi for at bearbejde opinionen. Deres afledningsfælde om, at kun dele af aftalen er farlig, er nu også dokumenteret.

Det kan ikke undre, at man bevidst forsøger at få modstanderne til at hoppe i den afledningsfælde, det er kun at rette modstanden mod 'investorgarantien', den mekanisme, der giver virksomheder ret til at sagsøge et land, hvis firmaets profit er truet (ISDS-mekanismen). Og nu er taktikken også blevet dokumenteret.

Det kom for nylig frem, at Jean-Claude Juncker, der snart tiltræder som formand for EU-kommissionen, overvejer at droppe ISDS efter det store pres, der har været imod den i EU-landene.

Et notat til generaldirektoratet for handel fra EU's tiltrædende handelskommissær Cecilia Malmström er nu blevet lækket, og det beskriver meget klart det taktiske spil.

Cecilia Malmström EU's nye handelskommissær har et forslag

Cecilia Malmström skriver, at det at droppe ISDS vil "være det stærkeste redskab til at imødegå anti-TTIP-kampagnen, starte en ny form for kommunikation og vise, at Kommissionen lytter til offentligheden".

De satser på den måde på at kunne redde aftalen og dets centrale indhold, som vil bestå også uden denne mekanisme.

Alt, hvad de ledende forhandlere måtte ønske at lave aftaler om, kan stadig forhandles helt uden for demokratisk kontrol. Det vil være de multinationales ønsker, der styrer disse forhandlinger, så industriens stemme og krav skal nok blive hørt, også uden muligheden for at

føre retssager.

Desuden vil der blive nedsat et råd, hvor industrien skal forhåndsgodkende lovgivningen inden for hele det transatlantiske marked – dvs. reelt overtage den øverste kontrol over landenes nationale lovgivning – endnu mere effektivt, skjult og

ensidigt, end det allerede sker i EU-systemet.

Endelig vil det overhovedet ikke være umuligt for virksomheder at sagsøge et land, hvis de skulle ønske det. De kan gøre det under WTO-systemet eller gennem handelsaftalen mellem EU og Canada, hvor ISDS sandsynligvis ikke bliver taget ud af aftalen. Det kræver kun en postadresse i Canada for at sikre et firma denne mulighed.

Modstanden mod TTIP må rette sin protest mod TTIP-aftalen i sin helhed og ikke foregøgle nogen, at der er fred og ingen fare, hvis bare vi slipper af med investorrettighederne.

TTIP NET TEMA

- Alt skal privatiseres og under de multinationales kontrol.

- NEJ til handelsaftalerne TTIP, CETA og TISA

KPnet har samlet en række artikler om emnet, der belyser det grundigt.

Læs mere i temaet på www.kpnet.dk

VI SEN FOR LIVET ELONA PLANMAN

Fredag d. 21 November kl. 20 (dørene åbner kl. 19)
Oktober Bogcafé - Vesterfælledvej 1B, 1750 Kbh V.

Irsk oprør: No way – we won't pay!

Vandpriserne blev den dråbe, der bragte irerne på gaden i titusindvis i protest mod vandpriser, privatisering og EU's krisepolitik.

Et meget stort antal mennesker demonstrerede d. 1. november igen mod nye afgifter på vandforsyningen. Fra de mindre provinsbyer til Dublin er der organiseret modstandsnetværk, og i ca. 100 byer blev der demonstreret. Det samlede antal angives nogle steder at være 150.000, andre steder helt op til en million, og protesterne retter sig mod langt mere end et enkeltspørgsmål.

Nok er nok

Med slogans og udtalelser som "we won't pay", "power to the people", "we are fed up" og "we just had enough" gik irerne på gaden. Protesterne retter sig klart mod hele krisepolitikken, der lader arbejderklassen betale krisen. Ekstraskatten på vand blev dråben, der sendte folk på gaden fra den mindste flække til Irlands storbyer.

Urimeligheden står absurd klart i det regnfulde og våde irske land gennemskåret af floder og søer. Oven i købet har man i Irland hidtil betalt for vandet udelukkende gennem skatterne – og den almindelige irer har ikke råd til flere udgifter. Ekstraskatten på vand anslås at ville koste en gennemsnitsfamilie omkring 4.000 kr. om året.

Som en af demonstranterne udtalte: - Det er meget større end bare vandpriser. Det er folks frustrationer, vrede og desperation, der bliver udtrykt i dag. Derfor er her så mange mennesker. Vi vil ikke have flere forringelser.

Den øgede skat er en af følgerne af krav fra EU og IMF – en del af krise-rednings'-pakken, som regeringen gennem de seneste seks år har sendt videre til befolkningen.

Ifølge Eurostats beregninger har irerne betalt 42 % af EU's samlede bankkrise. Den irske økonomi udgør 1,2 % af EU's samlede bruttonationalprodukt! I kroner er beløbet 608 milliarder for en befolkning, der er ca. på samme stør-

relse som Danmarks. Irlands gældsbyrde er nu ca. ti gange så stor som både Grækenlands og Spaniens.

Irsk oprør

Vand er en menneskeret – ikke en vare

Sloganet 'Vand er en menneskeret – ikke en vare' er meget rammende for situationen. Et princip, der bliver kæmpet for internationalt og i mange konkrete situationer verden over. Mod privatisering, prisstigninger, monopolisering på vand, mod fracking, der betyder rovdrift på vandreserverne, osv.

I den kriseramte by Detroit i USA har der længe foregået en kamp om retten til vand vendt imod bystyret, der lukker for vandet hos folk, der ikke kan betale regningen. Også dér anses byens politik at være en forløber for privatisering.

FN erklærede i 2010 vand og sanitære forhold for at være en menneskeret.

Ierne kæmper også mod en kommende privatisering, som det sker en række steder. Den irske regering har centraliseret vandforsyningen i det landsdækkende Irish Water, der fra 2015 skal køre som et halvstatsligt firma med en selvstændig indtægt på vand – de vandafgifter, irerne kæmper imod. Man frygter, at centraliseringen er en forberedelse til en kommende privatisering, helt i tråd med EU, der arbejder for at gøre vand til en profitabel vare.

Et af kravene fra de multinationale firmaer til handelsaftalerne TTIP og TISA er netop retten til privatisering og et forbud mod at erobre privatiserede samfundsområder tilbage som offentlige goder.

Regeringen benægter, at udskillelsen af vandforsyningen i et selvstændigt og centraliseret firma har noget som helst med en kommende privatisering at gøre, men bevægelsen har ingen tillid til den påstand.

Byerne organiserer sig

Youghal er en lille by i det sydlige Irland med knap 7.000 indbyggere. Folk er generelt bekymrede over nedskæringspolitikken – ikke kun over de nye vandafgifter. De bygger et netværk op med demonstrationer og i første omgang en ugentlig protest. Særligt kvinderne er aktive. To af initiativtagere fortæller i en video, hvad der sker, og hvorfor. De præsenterer sig som helt almindelige mennesker, der har fået nok.

Den 11. oktober gik 100.000 mennesker i demonstration gennem Dublins gader imod vandafgifter og privatisering. Man demonstrerede også mod opsætningen af vandmålere, der gennemføres med politiets hjælp.

Drogheda er en by med omkring 35.000 indbyggere, der ligger 45 km nord for Dublin. Flere tusinde marcherede også her gennem gaderne d. 1. november.

At det irske oprør mod ulighed, nedskæringer og EU er godt i gang og vil fortsætte, kan der ikke herske nogen tvivl om.

Tyske togførere i strejke mod EU-privatiseringer

Tyske togførere har strejket i flere omgange i løbet af oktober, men da deres krav er blevet afvist, er de nu atter gået i strejke. Togførerne strejker for højere løn, lavere arbejdstid og større sikkerhed.

Deutsche Bahn kalder strejken for 'ren chikane', og den tyske transportminister kommer med trusler mod strejkeretten. Der er al mulig grund til at vise solidaritet med de strejkende.

Bagved ligger EU's privatiseringer og aktuelt EU's fjerde jernbanepakke, hvis mål er at give passagertransporten helt fri i EU og lægge løn, arbejdsforhold og sikkerhed ind under Det Europæiske Jernbaneagentur.

EU besluttede allerede i 1986 at liberalisere transportsektoren og herunder jernbanerne som et led i det indre marked. I 1991 fastlagde et EU-direktiv, at jernbanerne skulle opdeles i to afdelinger. Den ene del skulle forvalte skinne-nettet, og den anden skulle stå for selve jernbanedriften.

I Danmark blev Banestyrelsen (senere Banedanmark) skilt ud fra DSB i 1997. I 1999 blev der åbnet for fri konkurrence, og Arriva vandt licitation over strækninger i Midt- og Vestjylland.

Samme udvikling er foregået i alle EU-lande. I Storbritannien kom hele togtransporten på private hænder, og det førte til en stor skandale i 2000, hvor et tog på grund af manglende vedligeholdelse blev afsporet med en katastrofe til følge. Det britiske jernbanetilsyn kom efter ulykken frem til, at privatiseringen var skyld i ulykken.

Sverige er et af de lande, der er gået i front mht. privatiseringen. Det har medført en række problemer.

Den norske historiker og journalist Ida Sørånet Wangberg skriver i pjecen 'Afsporingen', hvor hun gennemgår udviklingen i de forskellige lande i Europa:

"Togbilletterne i Sverige gjelder kun for hvert enkelt selskab, så om et tog er forsinket er det ikke mulig å bruke

billetten på et annet tog som tilhører et annet selskap. Og siden selskapene konkurrerer om å gi lavest mulig pris på anbudene de legger inn, sparer de penger der de kan, som for eksempel på toalettømming. På strekningen mellom Helsingør og Göteborg tømmes for eksempel ikke toalettene, til tross for at de ikke er dimensjonert for den type strekning, for å spare penger.

Aktion mod EU

I tillegg har konkurranseutsettingen ført til økt billettpris og nedlegging av ulønnsomme ruter."

70 % af svenskerne ønsker ifølge en undersøgelse i juni 2014 jernbanerne tilbage til det offentlige.

EU's fjerde jernbanepakke, der blev vedtaget, skal fjerne 'de sidste barrierer' for det helt fri marked.

Væk med de sidste barrierer for privatisering af togdriften

Mens godstransporten allerede er givet fri i EU, vil den fjerde jernbanepakke også lægge passagertransporten ud til fri konkurrence. Det er kun sket frivilligt i få lande indtil nu, bl.a. i Sverige.

Autorisationen og sikkerhedsregler fjernes fra ejerne af jernbanenetværket (landene) til Det Europæiske Jernbaneagentur. Der skal ske en harmonisering af tekniske standarder, sikkerhedsregler m.m. Det vil være ensbetydende med forringelser og ingen demokratisk indflydelse på reglerne i det enkelte land.

Det drejer sig ikke mindst om at harmonisere lønninger og arbejdsforhold til et lavere niveau.

Der ligger også en angreb på strejkeretten i form af en plan for strejkebryderi i togpakke fire. EU vil sikre 'et minimumsniveau for driften' i tilfælde af strejke.

Togførerne strejker for bedre løn og kortere arbejdstid

De tyske togføreres strejke er overenskomstløs, men Deutsche Bahn går nu til arbejdsretten for at få den stoppet. Samtidig iværksætter Deutsche Bahn 'nødkøreplaner' for omkring en tredjedel af togdriften, dvs. strejkebryderi.

Den konservative transportminister Alexander Dobrindt kommer med en slet skjult trussel mod de strejkende togførere, idet han udtaler, at tyskernes forståelse for deres krav efterhånden kan ligge på et meget lille sted.

- Strejkeretten er elementær, men parterne bør bruge denne hævdevundne ret med meget stor omhu, udtaler han til avisen Bild.

Arbeit Zukunft i Tyskland skriver, at da stemningen skulle vindes for et ja til EU's udlicitering af togtrafikken, blev der ikke sparet på plusordene. Privatiseringen skulle betyde nye arbejdspladser, lavere billetpriser og bedre service.

Men realiteterne i Tyskland viste sig at være massefyringer, lavere løn og meget lange arbejdsdage, hvad der har medført ulykker pga. træthed, og som det også er tilfældet for piloter, tvinger man pensionsalderen i vejret.

De uprofitable banestrækninger er blevet nedlagt, med dårligere service til følge. Skinner, tunneler og broer er i en miserabel tilstand pga. manglende vedligeholdelse. Forsinkelser er mere reglen end undtagelsen. Ventilation mangler, og toiletter nedlægges.

Efter EU's plan skal togdriften være fuldstændig liberaliseret i 2019.

Togførernes krav er:

- * 5 % lønstigning.
- * Arbejdstiden sat to timer ned til 37 timer.
- * Maksimal køretid tilbage til otte timer.
- * Maksimalt 50 timers overarbejde om året.

Teser om revolution og socialisme

1. Det er åbenbart, at imperialismen i sit højeste og sidste stadium generelt udviser stadig mere reaktionære træk. Uden 'konkurrence' fra et eksisterende socialistisk system – uden at der eksisterer et eneste ægte socialistisk land – føler monopolerne og deres stat, at der er frie hænder til at gennemtrumfe deres globale økonomiske og politiske diktatur over samtlige lande, samfundslivet i alle lande, over verdenssamfundet, befæstet af den amerikanske imperialisme, EU-imperialismen og deres økonomiske og militære redskaber som NATO, IMF osv..

Men kapitalismen kan ikke undslippe sine indre modsætninger. Den kan ikke undslippe sine økonomiske kriser, der tenderer mod at blive hyppigere og mere langvarige. Den afslører sin barbariske karakter gennem de permanente krige, militarisering, terrorlove, masseovervågning, brugen af tortur og opmuntringen af kriminelle nazistiske og fascistiske bander. Dens røvertogter også mod det store flertal i imperialismens hjemlande viser, at den er ved at løbe tør for midler til at berolige og bestikke brede sociale lag.

2. Det 20. århundrede så to store revolutionære bølger – begge knyttet til de imperialistiske verdenskrige. Den første med skabelsen af verdens første socialistiske stat under proletariats diktatur, den anden efter nazismens og fascismens fald med etableringen af folkedemokratier og socialistiske lande i Østeuropa og de socialistiske revolutioners spredning til andre kontinenter – Kina, Korea og Vietnam i Asien, og sidst Cuba i Latinamerika. Den revisionistiske kontrarevolution efter Stalins død satte en stopper for den anden bølge af revolutioner i løbet af årtierne frem til Sovjetunionens opløsning, kontrarevolutionen i Albanien – det eneste ægte socialistiske land i perioden – Kinas kapitalistiske og imperialistiske supermagtsudvikling, den revisionistiske

degeneration i Vietnam, Nordkorea og Cuba, som endnu ikke er afsluttet.

3. Genoprettelsen af kapitalismen som det eneste globale økonomiske og sociale system førte ikke til fred og fremgang, men til det modsatte – til en kapitalistisk og imperialistisk offensiv uden historisk sidestykke, til uafbrudte imperialistiske krige, uafbrudte bestræbelser på at slavebinde nationerne, arbejderklassen og folkene, uafbrudt imperialistisk offensiv mod alt progres-

sivt. Også i Europa, hvor Jugoslavien er opdelt som resultat af imperialistisk krig, eller i Ukraine, hvor en ny reaktionær 'borgerkrig' er i gang.

Det kan hævdes, at en tredje verdenskrig allerede er i gang, med det imperialistiske USA i alliance med EU og med NATO som en hovedaktør – en krig, der endnu ikke har taget form af en krig mellem de imperialistiske stormagter, men lægger op til det. Hvor akut faren kan blive, kom der en forsmag på med begivenhederne i Ukraine i 2014 og med NATO's beslutning om at befæste sig hele vejen langs Ruslands vestgrænse.

4. Vi lever fortsat i imperialismens og de proletariske revolutioners epoke. Alle kapitalismens og imperialismens indbyggede modsætninger skærpes i denne periode kendetegnet ved imperialistiske krige, monopolernes globale

**På vej mod APKs
6. kongres**

offensiv og den allerede langvarige økonomiske verdenskrise, der brød ud i 2006-08 og endnu ikke har set sin afslutning.

Imperialismen som system befinder sig fortsat i krise som socialt system – trods sin påståede historiske sejr over socialismen (som i realiteten ikke var andet end den revisionistiske kontrarevolutions fallit og samtidig dens resultat).

Som system er kapitalismen ude af stand til at opfylde de voksende menneskemassers basale behov, ude af stand til at undgå krige, ude af stand til at forhindre klimaødelæggelse og miljøkatastrofer – fordi dets inderste drivkraft og motiv er jagten på kapitalistisk profit.

5. Kapitalismens og imperialismens iboende modsætninger, som til stadighed skærpes, fører til udviklingen af revolutionære kriser og revolutionære situationer, der ikke er begrænset til en enkelt region eller kontinent, men opstår på alle kontinenter i forskellige lande og forskellige situationer.

De objektive faktorer for revolution vokser til stadighed. Problemet er fortsat, at den subjektive faktor ikke følger med – herunder svagheder og mangler i den marxistisk-leninistiske og revolutionære bevægelse.

Men alt viser, at vi er på vej ind i *den tredje bølge af proletariske og antiimperialistiske revolutioner*, der udløses af imperialismens krise og krige, af den manglende opfyldelse af massernes behov og den skærpede udbytning og udplyndring. Tydeligst har det været i Latinamerika og i Mellemøsten og de arabiske lande, hvor de politiske systemer i alliance med imperialismen får sværere og sværere ved at modstå mas-

sernes pres for forandring, for revolution. Det udløste 'det arabiske forår', som startede i Tunesien, og tidligere førte massernes kamp for forandring i Latinamerika til, at en række venstrepopulistiske regeringer kom til magten.

Disse processer er langt fra afsluttede, selv om revolutionen kan lide tilbageslag eller midlertidige skibbrud i det ene eller andet land eller den ene eller anden region. De seneste eksempler på, at folkene kan etablere eller prøver at etablere demokratiske og revolutionære systemer, kan vi se i Rojava i det kurdiske Syrien og i det østlige Ukraine med de autonome områder.

6. Socialismen er igen sat på dagsordenen som målet for de revolutionære udviklinger. Kapitalismen og imperialismen må nogle få årtier efter deres sejrjubel – hvor de fejrede historiens afslutning! – igen frygte arbejdernes og folkenes revolutionære kamp. For stadig flere verden over indser, at det kapitalistiske system ikke fungerer, at et andet samfund er muligt, at socialismen er en nødvendighed. Derfor tager magthaverne – bourgeoisiet i alle lande – også skridt til voldelig undertrykkelse og statsmagtens nedkæmpelse af de revolutionære bestræbelser.

7. For at nedkæmpe den revolutionære bevægelse hen imod socialisme mobiliseres og udrustes også andre reaktionære kræfter i de samfund, hvor oprøret ulmer, til at undertrykke og lede dem på vildspor – herunder nye varianter af fascisme og også politisk islam og de jihadistiske organisationer i Mellemøsten, dele af Den russiske føderation, Østeuropa og Kina.

Disse bevægelser søger at erstatte den revolutionære kamp for socialisme og føre den over i en kamp for fascistiske eller religiøse diktaturer såsom kalifatet. De opstiller samfundsmodeller, der angiveligt skulle være i modsætning til både kapitalismen og socialismen, der skal have spillet fallit. Både fascisme og islamisme som politiske strømninger peger tilbage til middelalderen.

De søger at udnytte kapitalismens og imperialismens krise – og hadet til imperialismen – til at føre massebevægel-

serne over på reaktionære platforme, hen imod totalitære varianter af kapitalismen, som ikke vil føre nogen form for frigørelse med sig eller opfylde massernes mest basale behov.

8. De revolutionære processer kan forløbe i forskellige faser og trin, men socialisme er det strategiske mål. Det vil sige opbygningen af et nyt samfundssystem på basis af proletariats diktatur – arbejdernes klasseherredømme – og samfundseje og samfundsorganisering af produktionsmidlerne og produktionen. Det vil sige samfund, der udspringer af revolutioner, som sætter den herskende klasse fra magten og knuser dens stat. Og revolutioner

Kongresdebat Socialisme

udspringer af objektive revolutionære kriser, der hverken kan ønskes frem af kommunister og revolutionære eller forhindres af reaktionens mørkemænd. De marxistisk-leninistiske partier forbereder sig på at være stærke og dygtige nok til at kunne gribe ledelsen af masserne i en revolutionær situation, hvor de herskende ikke længere kan regere som hidtil, og de beherskede masser ikke længere vil finde sig i at blive regeret på den måde. Det er et relativt simpelt budskab og program, som de ægte marxistisk-leninistiske partier udbreder og følger.

Derfor er det også af den største betydning for borgerskabet at angribe disse ideer på alle måder og skabe forvirring om revolutionens program.

9. Marxismen-leninismen er oprørets, revolutionens og socialismens videnskabelige ideologi og teori. Men først i det øjeblik den gribes af masserne, kan den udfylde sin opgave: at skabe og vejlede opbygningen af de nye samfund, som afløser kapitalismen.

Netop derfor er det afgørende for den herskende klasse at forhindre først og fremmest arbejderklassen i at omfavne den videnskabelige socialisme. Det gøres gennem en konstant hetz og løgnkampagne mod alle dens elementer, ved at isolere og bekæmpe dens bæ-

rere – de kommunistiske partier – gennem en endeløs tilsværtningskampagne mod de strålende socialistiske samfund, som arbejderklassen skabte i det 20. århundrede, og som blev ødelagt indefra og udefra.

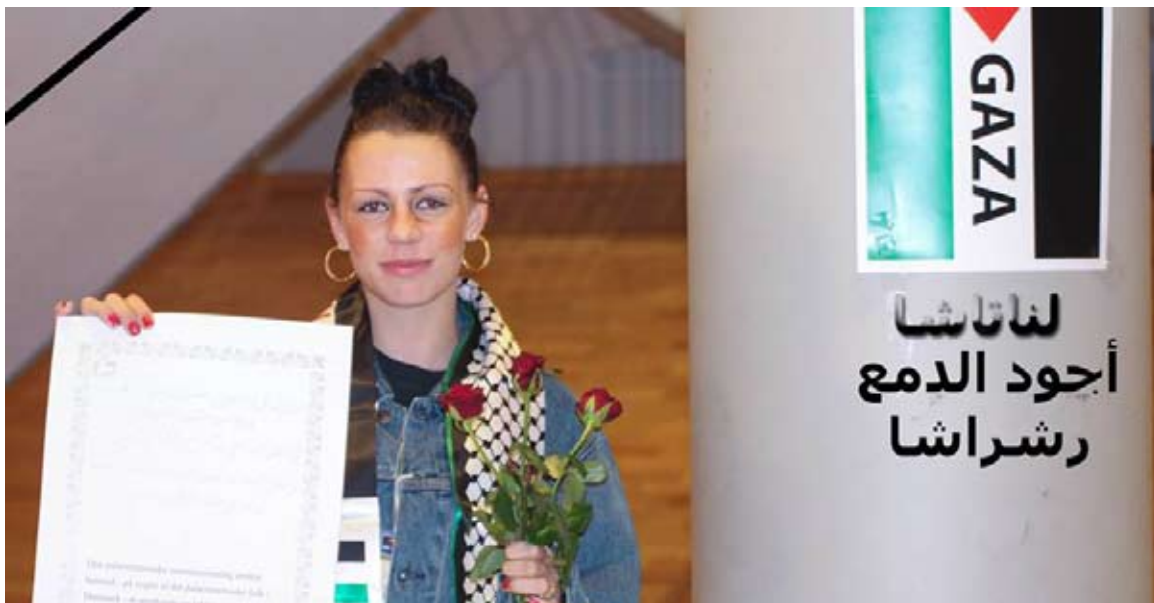
10. Reformisme og revisionisme er de klassiske hovedinstrumenter til at skabe forvirring om vejen til socialismen og om socialismen i sig selv. Men de gamle former for reformisme som socialdemokratismen eller den pro-russiske, den pro-kinesiske eller 'eurokommunistiske' moderne revisionisme er blevet miskrediteret og har afsløret sig selv. Gorbatsjovs 'nye socialisme' er for længst glemt. Og de gamle socialdemokratiske partier har afsløret sig som redskaber for de herskende, for EU, for krig.

Derfor må der bestandig opfindes nye teorier, som kan holde masserne væk fra marxismen-leninismen, den videnskabelige socialisme.

Denne funktion opfylder disse nye opportunistiske teorier bedst, hvis de udspringer af ægte folkelige bevægelser og kampe. Venezuelas Hugo Chavez, der var modstander af den amerikanske imperialismen og ønskede social fremgang for de fattige masser, lancerede 'det 21. århundredes socialisme' – en anti-leninistisk og i bund og grund reformistisk teori, hvorefter der kan indføres socialisme uden et opgør med den herskende klasse, uden revolution, uden at knuse borgerskabet og imperialismens positioner i landet fuldstændigt. Denne teori er blevet støttet af Cuba, som hastigt udvikler sig mod integration i det kapitalistiske verdenssystem, og bringer ikke socialisme til Venezuela eller noget andet land.

Tilsvarende udklækkes der efter de givne historiske og aktuelle betingelser teorier og ideer og skabes nye partier, der skal forny illusioner om, at man kan lave revolution uden marxismen-leninismen og det kommunistiske parti. Fra Spanien med dets gamle anarkistiske traditioner kommer Podemos, som gør sig til talsmand for 'spontane revolutioner' og har dannet et parti, der nu kan fremføre disse teorier i EU-parlamentet i gruppe med det græske Syriza, det tyske Linke og det svenske Venstreparti – og i øvrigt Folkebevægelsen mod EU.

Mindeord: Natashaa Schuwendt

Natashaa Schuwendt 1993 - 2014

Hun kom fra forstæderne, fra den danske ghetto, og talte dens sprog. Hendes loyalitet lå dér, blandt de underste. Opvæksten i Taastrup i et klassebevidst kommunistisk hjem åbnede hendes udsyn mod verden. Vakte hendes solidaritet med arbejderklassen og alle undertrykte og kæmpende folk.

Hun vidste, hvor hun stod, og kastede sig ind i kampen, fuld af energi og power.

Nu er hun død, ved et tragisk ulykkestilfælde, natten til 3. november, kun 21 år gammel.

Hun var altid med ved protester og demonstrationer. Det palæstinensiske folks kamp lå hende særlig nær. Hun var webmaster på DKU's facebookside og nyt medlem af APK.

Ved dette års internationale ungdomslejr i Tyrkiet var hun en del af den delegation, der repræsenterede den revolutionære danske ungdom.

Hendes død har chokeret og bedrøvet. Mange har genkaldt sig Rudolf Nielsens gamle digt Revolutionens røst:

*Giv mig de rene og ranke,
de faste og stærke mænd.*

*De som har tålmod og vilje,
og aldrig i livet går hen
og sælger min store tanke,
men kæmper til døden for den.*

Natashaa var ren og rank. En frontkæmper. Et håb.

Vi vil holde dit minde i ære!

Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund, DKU

Arbejderpartiet Kommunisterne, APK

4. november 2014

Chokeret

og lamslået blev man ved meddelelsen om Natashaas død.

En meget ung klassebevidst kæmper i den marxistisk-leninistiske bevægelse nåede trods sit alt for korte liv at efterlade et uudsletteligt indtryk – enten man mødte hende ved demonstrationer, eller private samtaler.

Der var ingen tvivl om hendes klassebaggrund, og dem hun ville bekæmpe,

kapitalismen, og opbygge fremtidens menneskelige samfund – socialismen – med arbejderklassen.

Dette blev hende midt i virket frataget, og tankerne går på den hårdt ramte familie og bevægelse, der har mistet en sand klassekæmper.

For os, der havde det ubeskrivelige held at møde hende og hendes varme og betænksomhed rettet mod andre,

er smerten ved hendes bortgang ubeskrivelig – men med tanke på hvad du udrettede i dit alt for korte liv er respekten stor og altomfattende.

Ære være Natashaas minde

**DU VIL ALTID VÆRE
MINDET OG SAVNET.**

Bjørn

Fremskrivningens svære kunst

Yngre Læger har gennemført et studie i prognoser – altså ikke sygdomsprognose, men prognosen for lægemangel 20 år frem. Den tager som udgangspunkt, at der er en lægemangel i dag – svarende til at kun 93 ud af 100 job er besat – og yngre læger beregner sig frem til, at denne situation vil forværres, så det i 2035 kun er 83 ud af 100 job, der er besat. Og Danmark kan komme til at mangle 5500 læger.

Det lyder jo plausibelt, men det viser sig at de bygger deres talgrundlag på den antagelse, at teknologiniveauet vil være konstant frem mod 2035 – fordi det er svært at spå! Og de antager, at samfundet vil være rigere end i dag, og det vil give råd til flere læger – der vil bare ikke være uddannet nok.

Det er ikke svært at spå om teknologi og videnskab: Det kan forudsiges med meget stor sikkerhed, at teknologiske og videnskabelige fremskridt vil forekomme de kommende 20 år, og de vil ikke kun modsvare, men overgå de seneste 20 år. Det vil selv Bjørn Lomborg kunne begribe.

Man kan også forudsige, at de vil få betydning for lægefaget, på samme måde som det vil få betydning for alle andre fag. Altså at den viden, der er om mennesket, vil øges, den vil blive nemmere at tilgå, og analyser og andre tekniske støtteordninger vil blive hurtigere og de mekaniske redskaber blive forfinet osv. Det kan også forudsiges, at faggrænserne fortsætter med at opløses, og ingen fag med nok så forfinede og stolte traditioner og kan holde monopol på deres viden og vide sig sikre på at overleve 20 år frem.

Man kan også forudsige, at der vil forsat være en tendens til kronisk nedgang i hele verdens kapitalistiske økonomi, fordi produktiviteten vil udvikles med en stadig større komponent af maskiner.

Det kan også forudsiges, at det samlede sygdomsbillede vil ændres pga. ændrede forureningskilder og nedslidnings-

ser man i dag fødevareforgiftning, kemikaliepåvirkning og stress.

Og det kan være svært at vide, hvordan rovdriften på jorden og menneskene vil give sig udtryk i sygdomsbilledet om 20 år, eller hvilken opførsel eller hvilket udseende sundheds- og skønhedsindustrien selv vil forsøge at sygeliggøre. Piller mod politiske afvigere?

Samfundets påvirkning af individerne ændrer sig, men klassemæssigt set bliver der stadig større forskel på top og bund. Stigende ulighed betyder, at levetiden for de fattigste går ned, og på de laveste trin på arbejdsmarkedet opleves et stigende tempo, og at flere invalideres fysisk og psykisk. Men har du penge, er der ingen grænser for, hvad man kan købe sig til, verden står åben.

Danmarks sundhedsstruktur har også ændret sig, så der i dag er kronisk mangel på alle varme hænder i samfundets offentlige tilbud, og det giver et uforholdsmæssigt stort behov for indlæggelser, mens pengene fosser ud til medicinalindustrien. Bekymringen om lægemangel burde i stedet skabe et krav om, at der uddannes og ansættes tilstrækkeligt personale inden for alle faggrupper i syge-, pleje- og sundhedssektoren, i alle landsdele nu og her.

Her er den realistiske prognose, som kan gives om det danske sygehusvæsen:

Pengene vil de kommende 20 år blive brugt på obskure kæmpebyggerier, it-systemer, endeløse udliciterings- og privatiseringskrav, kriminelle cheflønninger, overmedicinering, svindel, rationaliseringseksperter og dyrt legetøj, man tror kan erstatte rigtige ansatte – og intet af det vil komme til at virke, som man siger, man tror.

mønstre. Hvor det tidligere var underernæring og almindelige infektioner og nedbrudte led,

Hvad der dog også er tegn på, er en organiseret modreaktion. Lige adgang til rent vand og økonomi til at købe sunde fødevarer og bo i sunde boliger og et arbejde, der ikke er invaliderende – det er ikke kun krav for ulandshjælpen.

Af fsk

*Jul i Oktober bogbutik
Ny Munkegade 88 kld.
Århus C*

*Fredag den d. 19. december
kl. 15 - 17*

*Den revolutionære juletale
serveret med kultur og gode
tilbud og varme æbleskiver.*

OKTOBER BOGBUTIK
København
Vesterfælledvej 1B
1750 København V
tlf: 91 86 28 82
Åbningstid:
alle hverdage 14-18

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Man-, ons- og fredag
12 - 17.00

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fredag 14 - 17.00

Global kamp mod voksende ulighed

Uligheden er eksploderet i alle kapitalistiske lande, og protesterne vokser – og det er ikke kun i Sydeuropa, men også i engelsktalende kapitalistiske kernelande som UK og USA.

Mere end hundrede tusinde demonstrerede i London i oktober i en protest indkaldt af TUC, det britiske LO, under parolen 'Briterne har brug for lønforhøjelse'.

Sygeplejersker, lærere, brandfolk, rengøringsarbejdere og pensionister blæste i medbragte fløjter under bannere og balloner, der krævede stop for de offentlige nedskæringer og højere løn. Blandt de protesterende var også dem, der gør rent i parlamentet og regeringskontorerne.

Harmen over voksende ulighed og forringede levevilkår har udløst stadig stærkere protester og arbejdskampe. En halv million sundhedsarbejdere har strejket i protest – for første gang i 32 år.

Krisen har givet millioner af briter en tilværelse under den officielle fattigdomsgrænse. Hver femte arbejder får ikke en løn, der er tilstrækkelig til at

holde dem over grænsen. 6,1 millioner briter i 'arbejdende familier' lever i dag under grænsen. Valget mellem mad, varme og medicin er blevet et regulært valg i dagligdagen – som det er for kontanthjælpsmodtagere i Danmark.

Almindelige arbejdere har oplevet et direkte lønfald siden 2008 og tjener omkring 40 pund mindre om ugen end dengang. En britisk topchef tjener til gengæld 145 gange så meget som den gennemsnitlige lønmodtager mod 'bare' 45 gange så meget i 1998.

Ifølge TUC er det ikke mindst det ny 'grå' arbejdsmarked, der er blevet udviklet, som har medført det voldsomme reallønsfald – altså i stedet for regulært arbejde er der mange vikarjobs, ansættelser uden rettigheder, og mange 'selvstændige', der reelt er lønslaver uden ordnede forhold.

Det er verden over de arbejdende i almindelighed, der har betalt for den økonomiske krise med nedskæringer, dårligere arbejdsforhold og direkte lavere løn. De rige har alle steder scoret gevinsterne. Og det er ikke kun i UK, de arbejdende har fået mere end nok af krisepolitikken og forlanger højere løn

og bedre arbejdsforhold. I Tyskland indføres nu efter adskillige års kamp en mindsteløn fra årsskiftet. I USA er kampen om en mindsteløn i fuld gang.

Et krav om 15 dollars (87,50 kr.) i timen som mindsteløn er rejst i protester over hele landet af en hurtigt voksende bevægelse af fastfood-arbejdere som ansatte hos McDonald's og andre restaurationskæder.

Hundredtusinder af ansatte i store butikskæder og supermarkeder som Walmart har også sluttet sig til kravet med protester og aktioner.

Under en af disse aktioner blev 14 Walmart-ansatte og 12 andre arresteret, anklaget for civil ulydighed. De havde protesteret uden for en Walmart-arvings Manhattan-residens med 15 dollar-kravet.

- Jeg har ikke råd til noget som helst, sagde den 20-årige LaRanda Jacobson, en af de arresterede, der tjener 8,75 dollars i timen i en Walmart i Cincinnati:

- Nogle gange har jeg ikke råd til sæbe, tandpasta, bind. Undertiden må jeg gå i uvasket tøj.

Ikke engang de arbejdende i disse kapitalistiske modellande har råd til et værdigt liv.

Kommunistisk Politik Indhold nr. 11 - 2014

TEMA: UD AF
MONOPOLERNES EU

Brudte løfter, kolde fakta s. 2

Solidaritet med Burkina Faso s. 3

Folkebevægelsen mod EU -
levende og livskraftig s. 4

Skandale i skattelyet s. 7

Fra dagpenge til udstødning s. 9

Novemberkonference 2014 s. 12

IKMLPO 20 år s. 14

Stop TTIP før det er for sent
s. 16

Irsk oprør s. 18

Teser om revolution s. 20

Verden ifølge Latuff

Mexicansk massakre: Poli og narkobaroner står sammen